

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського
Союзу Церков Християн Віри № 1,99
Євангельської Пятидесятників

«І буде проповідана
Євангелія
... аж до краю землі»

В гостях у «Благовістника»
місіонер із Сахаліну

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 1,99 (23)
січень-березень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
П. В. Сердиченко
М. П. Синюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
А. В. Нечипорук
(відділ новин)

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
263020, м. Луцьк,
вул. Вороніхіна, 14а,
журнал «Благовісник»

Телефон:
(03322) 544-06

Факс:
(03322) 551-82

E-mail:
Fedir@voice.lutsk.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»

Свідчення про
реєстрацію: КВ № 3574
від 30.11.98

У номері:

Сторінка редактора.....	1
Рут Меєрс. Божа любов	2
Порада, втіха, підтримка.....	5, 28
Розповідає завідуюча жіночим та дитячим відділами ВСЦХВЕП Віра ДЕРКАЧ	6
П. Рогозін. Заздрість	8
В.Водневський. «Не жадай!»	9
Християни і веліар, або Міжнародна зустріч у Римі 10 ...І до краю землі	11
І.Воронаєв. Біографічний нарис	14
І.Ю.Воронаєв. О Духе Святом	19
Свідчення з конвертів	21
Ю.Вавринюк. Плітки	22
«Чи не я, Господи?»	24
Фольке Стеен. Душеопікунство	26
Свідчення. «Господь не відвернувся від мене»	29
Факти, віра, почуття	30
Ідентифікаційний код — знак антихриста?	32
«Ліва рука його — над головою моєю»	33
Увага: конкурс.....	34
Події, хроніка, новини	35
Європейські уряди обмежують релігійні свободи ...	36

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК, Юрій ТРОЦЬ, Віктор
МОКІЙЧУК, Федір ЛЕБЕДЮК, Анна ЯРУТА, Лариса
ОНИЩУК, Наталія БУЛАН, Ольга МОРОЗОВСЬКА

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

Прочитав якось в газеті маленьку усмішку.

Жінка заходить до книжкового магазину і запитує:

— Що ви можете запропонувати для хворого?

— Щось релігійне? — перепитує продавець.

— Та ні, йому вже краще...

Жарт є жартом. Але, як хтось вдало перефразував знаменитий афоризм, у кожному жарті є доля жарту, все інше — правда.

Чи не знайома вам така картина? Про Бога згадують лише у критичних ситуаціях, коли ніхто вже не може допомогти, коли всі методи випробувані і можливості вичерпані, коли людина не в змозі вирішити болючої проблеми. А коли «віддає», можна знову розслабитися. І про «релігійне», як у тому жарті, не думати.

Як часто людям хотілося б мати такого Бога. Як хочу — так живу, що хочу — те роблю, а якісь серйозні проблеми — до Нього. На жаль, часто так і буває. Здоровій людині Бог не потрібний. Він ніби черговий лікар в поліклініці, до якого заходимо лише у разі потреби.

Знаю багатьох людей, які в складних, безнадійних ситуаціях волали до Бога самі і слізно просили молитися інших. Бог допомагав, зціляв, милував. А сьогодні вони далеко від Господа, бо можна обпертися і на себе. А завтра?..

Чи не зневажаємо ми тим самим Бога? Чи не підкреслюємо такою поведінкою свою байдужість до Нього? І не тільки до Нього, але й до власного спасіння. Бо для Господа важливим є не лише зцілення нашого тіла, але й душі. Саме задля цього і прийшов Ісус на землю, заради цього помер на Голгофі.

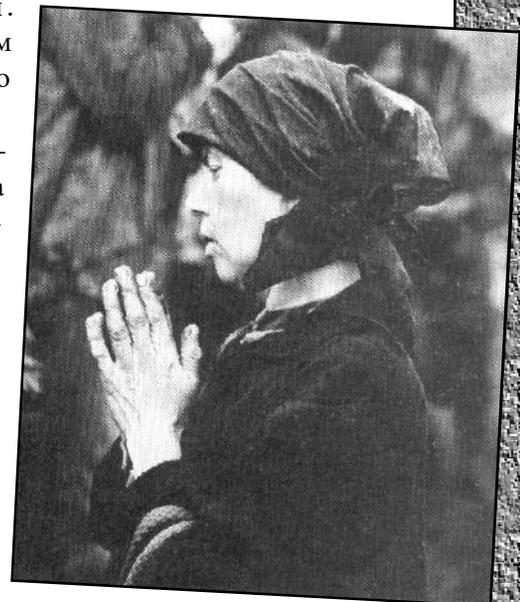
Завітав я одного разу до брата, що мав Божий дар віри і зцілення. Крім того вмів, як кажуть в народі, «підтягати шлунки». Тому постійно мав відвідувачів. Про одного з них і згадав у нашій бесіді.

Привіз той відвідувач свою хвору жінку. Та й у самого були проблеми. Але ті люди були невіруючі. Тому приїхали до нашого брата як до звичайнісінького ворожбита чи шептуна. Але брат завжди підходив до відвідувачів з біблійними мірками зцілення. Тому перше всього пояснював, яким чином можна отримати оздоровлення, розказував про спасіння в Бозі...

— І от, коли той вже вийшов від мене, — продовжує брат, — чую, за дверима жінка запитує: «Ну, що він там сказав?» А той роздратовано: «Та що той «штунда» може сказати? Сказав, каятися треба».

Отакі історії. Як кажуть, було б смішно, якби не було так сумно. Заради зцілення можна і шапку перед «штундою» скинути, можна дозволити і помолитися над собою, а от душа і далі залишається без Бога.

Господи, зціли не тільки руки і ноги, зціли перше всього наші серця!

Любов, яка не покине

Божа любов до Своїх дітей не подібна до будь-якої іншої любові, яку ми зустрічаємо.

говориться в пісні, якби кожна стеблинка на землі була пером, однак ми ніколи не змогли б описати Божу любов. Небеса не

приносили мені відчуття більшого задоволення та спокою в Ньому, збагачували життя, давали більшу свободу та безпеку.

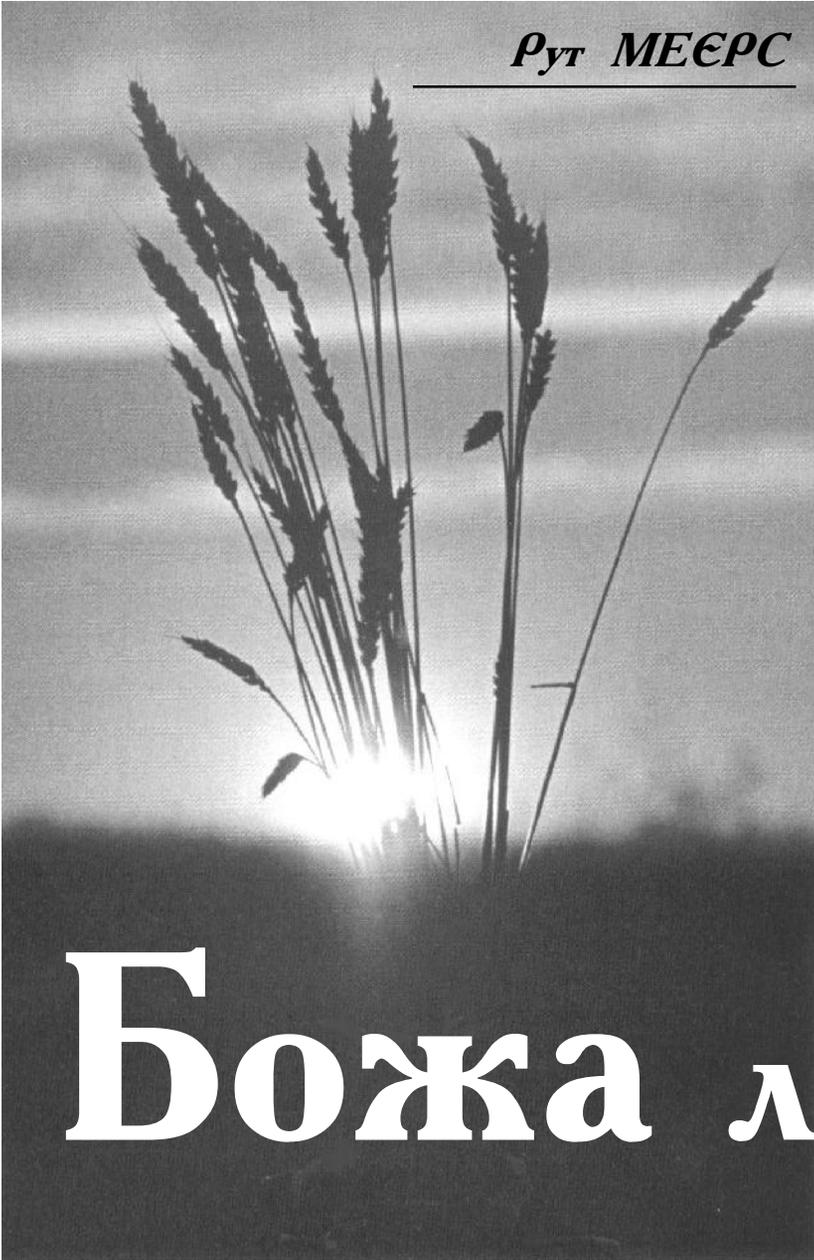
В Бозі ми знаходимо ту любов, яку ми потребуємо найбільше. *Якщо ми хочемо справжньої любові, ідеальної любові, досконалої любові, то можемо віднайти її тільки в Божому серці.* Це єдина любов, яка є достатньо великою для того, щоб вирішити потреби твого та мого життя.

Просто так

Через те, що ти є особливим скарбом для Бога, Він постійно працює над тим, щоб повернути тебе до Своєї великої любові та відвернути геть від ідолів та всього, що суперечить Його волі.

У Книзі пророка Єремії (31:3) Господь каже Своему народу: «Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю». З того часу, як ти зустрів

Рут МЕЕРС

Божа любов

Коли я був підлітком, то почув пісню Джорджа Беверлі Шіа «Любов Бога». В ній змальовується Божа любов як «набагато більша, ніж язик чи перо зможе будь-коли описати її». Якби небеса були сувоєм і океани були наповнені чорнилом,

вмістили б її. Океани б висохли.

Пізніше Господь поглиблював моє усвідомлення того, як щиро Він любить мене та всіх нас і як глибоко прагне, щоб кожен із нас зрозумів Його любов. Відкриття про Його любов

Його, Він постійно йшов з тобою, намагаючись пригорнути тебе, як мати пригортає свою дитину, а наречений наречену. Він хоче бути близько біля тебе.

Бог любить нас «просто так». Він відкидає людську логіку. Бог любить нас тому, що Він є любов. Любити — в Його природі.

Він любить нас ще й тому, що Він створив нас. Гріх знищив красу Його творіння, яку Він хоче відновити: Він створив кожного з нас із великою майстерністю, і ми становимо унікальну цінність для Нього. Оскільки Він створив нас для Себе, на Свою подобу, у нас є можливості мати близькі стосунки з Ним.

Від вічності до вічності

До чого подібна Божа любов? Божа любов є і вічною, і незмінною. Ці дві якості тісно пов'язані між собою.

«А милість Господня від віку й до віку на тих, хто боїться Його, і правда Його над синами синів» (Пс. 102:17). Від віку до віку. Зосередьмося пильніше на цій фразі.

Від віку, ще до того, як я почав існувати, Бог полюбив мене. Задовго до того, як я народився, Він зазирнув в майбутнє і «прикріпив» Свою любов до мене. Отож, коли Він вирішив любити мене, я ще не існував.

Він до нашої появи на світ знав найгірше про нас, і ніщо з наших вчинків не може здивувати Його, а чи розчарувати. Він ніколи не має ілюзій про когось чи про щось, щоб подумати: «О, навіщо я вибрав любити його чи її?»

Бог говорить нам: «Я полюбив вас не тому, що ви заробили це чи старанно працювали для цього. І Я продовжую любити вас не через те, що ви підтримуєте гарні думки про себе в

Моєму серці. Ні, я просто зробив вибір любити вас».

Той вибір ніколи не зміниться. Він полюбив мене від вічності та буде любити до вічності. Його любов до мене і до тебе ніколи не закінчиться. Вона на все життя, це стосунки, які триватимуть завжди.

Навіть, коли ми бунтуємо

Ми бачимо незмінну Божу любов особливо чудовим чином у Книзі пророка Осії. Там Бог оголосив, що Він все ще любить Свій народ, «хоча вони відвернулися до інших богів» (Ос. 3:1).

Бог промовляє до Свого народу через Осію (11:8) такими словами: «Як тебе Я, Єфреме, віддам, як видам тебе, о Ізраїлю?.. У Мені перевернулося серце Моє, розпалася разом і жалість Моя!» Таким було Його ставлення до них, хоча вони безупинно повставали проти Нього. Бог терпеливо посилав їм застереження протягом століть, але дуже часто вони відмовлялися слухати. Нарешті Він змушений був послати покарання. Але навіть покарання були доказом Його любові.

Яке полегшення це дає серцю! Навіть коли я допускаю, щоб щось інше стало важливішим для мене, ніж Бог, Господь все ще любить мене. Навіть коли Він змушений дисциплінувати мене, Він говорить: «Я не продовжуватиму цього робити анітрохи довше, ніж це потрібно для твого добра, і

Я ніколи не від'єднаю тебе від Своєї любові. Моє серце ніколи не дозволить цього». Відразливою для Нього є навіть думка про те, щоб забрати Свою любов від нас.

Любов, що не знає меж

Божа любов неосяжно велика. Його любов переповнює, є широкою, безкопечною. Його любов не знає меж, не знає кордонів. І тривалістю, і розмірами вона безмежна. Ми ніколи не зможемо вибратися з неї, відійти від неї чи перейти її.

В Листі до ефесян (3:16-19) Павло говорить про те, як Дух в нас зміцнює нас, щоб ми могли повною мірою дозволити Христу замешкати в нас. Він прагне, щоб ми були «закорінені й основані в любові» та щоб ми пізнали на власному досвіді величину Христової любові, аби ми зрозуміли повніше її безмежні виміри, яка довга, широка, висока та глибока вона є, хоча вона насправді набагато більша, ніж хтось будь-коли зможе уявити.

Божа любов не знає кордонів. Це означає, що вона дає підбадьорення, надію та силу без обмежень. У Другому листі до солунян (2:16-17) написано: «Сам же Господь наш Ісус Христос і Бог Отець наш, що нас полюбив і дав у благодаті вічну потіху та добру надію, — нехай ваші серця Він потішить, і нехай Він зміцнить вас у всякому доброму ділі та слові». Ось Його особистий повний любові дотик: підтримка і надія, які ніколи не ослаб-

нуть, тому що вони даровані благодаттю, а не основані на моїх заслугах. Моє серце — і твоє — може часто слабнути і наші можливості виявитися недостатніми. Але Господь, який любить нас, завжди готовий надихнути нас сміливістю та надією.

Господь не розсилає маленькі бандерольки з любов'ю: «Ви були добрими дітьми сьогодні, то я дам вам трошки любові». Ні, Його любов тече вільно. Вона все переповнює і виливається на нас щедрою мірою. Ми читаємо в Листі до римлян (5:5), що Божою любов вилася в наші серця Духом Святим. Це

яскравий вияв любові в її повноті. І Він вклав прямо в нас джерело Своєї всеосяжної любові — Духа Святого, тому Його любов може вилитися щедро у все наше єство.

Благодать за любов'ю

Божою любов нероздільно поєднана з Його благодаттю. Благодать — це та основа, на якій Він спочатку вибрав нас у Своїй любові та на якій Він продовжує розраховувати на нас Своєю любов.

Ми читаємо у Листі до римлян (5:20), що де збільшився гріх, «там зарясніла благодать», тобто вилася ще більшою мірою і загопила гріх.

Божою любов настільки велика, що не існує такого великого гріха, якого б Він

не міг простити. Ми завжди можемо наблизитися до Його трону благодаті та отримувати прощення чи то великого, навіть скандального гріха, чи то бага-

тьох маленьких прогріхів, які пригнічують нас так, що ми думаємо: «О, чи потрібно знову сповідатися в них перед Богом?»

Потік Божої любові ніколи не припиняється, він завжди просвітлює, і в ньому немає ні тіні темряви. Але від нас залежить, чи цей потік досягне нас. Ми можемо зачинити двері або ж відчинити їх. Бог поважає наш вибір. Він не насилує нас Своєю любов'ю. Але у всі часи Його любов тече та сяє — досконала, непохитна, доступна для кожного, хто шукає відповіді на свої потреби.

Ми бачимо, як цей потік незмінної Божої любові змальовано в оповіданні про блудного сина (Лука 15). Батько чекав, щоб син

покаявся у своєму бунтарстві та повернувся додому. І коли він побачив, що син повертається, він відразу ж відповів йому палкою любов'ю. Потік

його любові ні разу не змалів, хоча його син блукав у далекій країні та в жадливому гріху.

Всім нам потрібна благодать. Для людини із гріхами, що доводять її до відчаю, але вона готова визнати їх, Бог виявляє Свою любов. Він хоче, щоб ми усвідомили свою нужденність та склали свої проблеми біля Його ніг.

Прихильність Царя і Його жертвність

Бог безмірно щедрий. Його любов дає та

дає і ніколи не виснажується, тому що Його сила та ресурси необмежені. Він ніколи не скупиться. Як написано у Листі до ефесян (3:20), Він здатний виконувати, перевищуючи щедро все, про що ми просимо чи думаємо. Він роздавач, який любить давати, який насолоджується з того, що творить нам добро.

Павло говорить про те, що Христос зробив для віруючих і як, приймаючи «рясноту благодаті й дар праведності», люди тепер можуть «жити переможним життям». У нас є ця можливість жити по-царськи через повноту Божої благодаті. Благодать означає — «незаслужена ласка або прихильність», прихильність, яку нам не потрібно заробляти, ласка,

яку ми не заслуговуємо.

І чия це ласка? Ласка Царя царів, єдиної найважливішої особи з усіх, які тільки існують. Якщо ми належимо Царю царів, ми можемо бути впевнені в Його прихильності, коли б тільки не підходили до Нього.

Його любов до тебе і до мене — дорога любов. У Першому листі апостола

Івана (4:9) ми читаємо, що Його любов «божественна та жертвна». Це Бог доказав на хресті Голгофи.

«Бо Христос, коли ми були ще недужі, своєї пори помер за нечестивих» (Рим. 5:6-8).

Ісус говорить: «Ніхто більшої любові не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Ів. 15:13). Можна допустити,

що людська любов згодиться померти за друга, хоча тільки найбільша любов насмілиться зробити це. Ісус, однак, вмер за Своїх ворогів, щоб перетворити їх на друзів. Ось як Він бажає мати стосунки любові з нами. Дорожімо Божою любов'ю.

*Переклала з англійської
Галина ДІДУХ*

Порада, втіха, підтримка

Господи, допоможи мені

«Хай устануть вони (твої боги), якщо можуть спасти тебе в час твого лиха» (Єремії 2 : 28).

Чи звертали ви коли-небудь увагу, як поведуться люди, коли їх спіткає нещастя? Навіть найзапекліші атеїсти прагнуть звернутися до Бога, про якого вони досі і не згадували. Майже в кожному газетному репортажі про авіакатастрофу, повінь чи ураган ви знайдете спомин про те, як хтось закликає Бога на поміч.

Приємно уявити собі, що Отець Небесний тільки й чекає такого випадку, щоб негайно надіслати на допомогу всі рятувальні можливості, котрі Він має в своєму розпорядженні. Та Біблія стверджує протилежне. Бог може використати нещастя, щоб ясніше виявити всю марноту людських цінностей та ненадійних кумирів. Через пророка Єремію Господь суворо дав зрозуміти народові Своєму, що той не може розраховувати на Його допомогу в біді після того, як вклонявся ідолам.

І в двадцятому столітті Бог може сказати нам те ж

саме. У час випробування Він може мовити: «Чому ви звертаєтесь до Мене лише нині? Де ж тепер ваші футбольні зірки й відомі красуні? Чому ви не просите допомоги у свого улюбленого телевізора, чому не звернетесь з молінням до своєї ощадної книжки, не знайдете втіхи в своїх нових меблях чи автомобілі? Хай ці боги, котрим ви так запекло служи-

Учіться літати

Багато чому можна навчитися, спостерігаючи красу й гармонію Божого творіння. Соломон наводить мурашу як приклад важливості наполегливої праці (Приповісті 6:6).

Багато чому можна навчитися, спостерігаючи за життям диких гусей. Наприклад, якщо вам доводилось бачити зграю гусей в польоті, то ви, мабуть, помітили, що вони летять у певному порядку. Чому? Тому, що так вони можуть летіти далі і з меншими витратами енергії. Так само й християни, працюючи разом, можуть досягти більших успіхів, ніж кожен зокрема.

Другий урок — постійна зміна лідерів у зграї. Коли птах, що летить на чолі клину,

ли, допоможуть вам!»

Так, цілком невтішна думка. Бог не хоче, щоб ми й надалі гадали, ніби ми можемо продовжувати покладатися на своїх фальшивих ідолів і при цьому чекати, що Він захистить нас від наслідків такого життя. У Своїй великій милості Він дарує прощення тим, хто щиро розкається, і допомагає тим, хто навчився завжди й в усьому покладатися на Нього.

стомиться, він поступається місцем іншому. Подумайте, яких успіхів може досягти у своїй роботі церква, якщо відповідальність і обов'язки будуть рівномірно розподілені між її членами. Інколи буває просто необхідно доручити відповідальне завдання тому, хто зазвичай не бере активної участі у справах.

Третій урок — дружба підтримка й підбадьорення. У темряві чи густому тумані гуси постійно ячать, допомагаючи таким чином зграї триматися разом і не загубити одне одного. Так само й християни повинні підтримувати один одного, зміцнюючи цим свою єдність у Христі.

Завідувача жіночим та дитячим відділами Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП Віра Іванівна ДЕРКАЧ: «Ми ніколи не будемо попереду наших братів, ми є тільки помічниці»

Мені випала честь очолювати і дитячий, і жіночий відділи. Спочатку я хочу розповісти про жіночий відділ. Уже минуло сім років, як він був створений. А створений для того, щоб краще організувати роботу серед сестер-християнок, допомогти їм знайти своє місце в церкві, навчити їх, як вони повинні поводитись в сім'ї, на роботі і будь-де. З цією метою ми організовуємо семінари і зустрічі з жінками, на яких висвітлюємо біблійні погляди на роль жінки в церкві і суспільстві. В Біблії досить часто згадується про жінок і, як правило, на наших семінарах для християнок ми для прикладу звертаємо їхню увагу на біблійних героїнь. Я найбільше люблю Естер і Авігею. Наші жінки багато беруть корисного для себе з їхніх характеристик.

По всій Україні нашим відділом проведено десятки семінарів. І скрізь про них відгукуються добре. За шість років роботи у цьому відділі я ніколи не мала непорозумінь з братами. Вони усвідомлюють важливість цієї праці.

В нас створений комітет, що складається із представниць від обласних об'єднань церков. Переважно з Рівненського, Львівського, Волинського, Одеського, Дніпропетровського. Структура нашого відділу стабільна і затверджена нашим комітетом. У кожній області оби-

рається сестра, яка відповідає за жіноче служіння. Вона затверджується братською радою обласного об'єднання і стає її членом. Майже в кожній області уже є відповідальна за цю справу. Тільки в Чернігівській, Черкаській, Сумській, Полтавській ми ще вишукуємо хороших працівників. Семінари проводимо періодично. В нас заплановано два рази на рік зустрічі. Зараз ми розробили графік, за яким вісім сестер відповідають за жіноче служіння у всій Україні.

Яка ж робота ведеться сестрами? Це відвідування хворих, допомога багатодітним, допомога новонаверненим, допомога старшим за віком, молодим сім'ям, сестри організують відділи з працевлаштування, будь-яку матеріальну допомогу, зустрічають гостей, проводять екскурсії.

Організовується жіноча евангелізація. Майже кожна акція милосердя закінчується евангелізацією.

Зараз ми розробляємо ланцюжок заходів щодо поширення вістки про Христа серед інтелігенції.

У нас уже організовано в деяких областях християнські кафе, де працюють тільки жінки-християнки.

Ми організовуємо зустрічі-бесіди з сестрами різного віку. Розроблено цілий цикл лекцій, які допомагають підняти духовний

Віра Іванівна Деркач народилася у селі Ничогівка, що на Волині, у віруючій багатодітній родині. І хоч не мала можливості в той час навчатися у вищих навчальних закладах через переслідування, Господь пізніше дозволив їй здобути ґрунтовну Біблійну освіту, яка є вищою за будь-яку з освіти. Сестра Віра бакалавр богослов'я. Працювала деякий час координатором з підготовки вчителів недільних шкіл по Україні, Білорусі і в місцях праці місіонерів місії «Голос надії» в Росії. З 1991 року працює у Всеукраїнському Союзі ХВЄП завідувачою дитячим відділом, а пізніше — і жіночим відділом цього Союзу.

рівень сестер. Організовано служіння для дівчаток за програмою «Марія». Сюди залучаємо всіх сестер, котрі вміють в'язати, шити, готувати страви, і вони навчають цього підлітків. Ці уміння допоможуть їм в майбутньому житті. Такі гуртки себе виправдали — і вони діють на Дніпропетровщині, в Києві, в Нововолинську. В новостворених церквах організуються консультації для сестер.

На них дають поради

щодо вирішення найрізноманітніших проблем: і духовних, і тілесних. До цих консультацій залучаються пасторі та більш досвідчені сестри. Зібрали адреси сестер-християнок з усієї України, котрі мають медичну освіту. Ці сестри теж проводять зустрічі. Виникає багато проблем, особливо серед молоді, вирішити які можуть допомогти медики. Ось так працює жіночий відділ нашого братства.

В цьому році ми плануємо провести велику жіночу конференцію. Цю мрію я виношую вже декілька років. Дякую Богові, що уже є багато сестер, котрі мають знання і можуть навчати інших.

Ми дуже бажаємо, щоб Господь благословляв нашу працю і допоміг нам бути вірними працівниками, здібними навчати інших. Ми ніколи не будемо попереду наших братів, ми є тільки помічниці в усіх їхніх справах.

Відповідно до Слова Божого, жінка не має бути першою, бо чоловік перша особа. Що стосується сім'ї, то там де жінка перша, там можуть виникнути проблеми. В сім'ї, де такий порядок: Бог — чоловік — дружина — діти — завжди панує гармонія. Щодо духовних справ, то апостол Петро говорить, що жінки є співспадкоємниці благодатного життя.

Біблія ясно навчає, які обов'язки має жінка, а які чоловік. І я завжди за те, щоб жінки, наскільки це можливо, брали участь в духовному, молитовному житті церкви, несли різне служіння перед Богом. Вони можуть служити в хорах, недільних школах, розказувати вірші, проявляти милосердя, свід-

кувати про Бога. Це може бути в кожній церкві, і, власне, воно вже є. Хотіли б ми цього чи не хотіли б, але працюють сестри-місіонери, сестри-євангелісти. І хай Бог благословить усіх сестер в праці в ім'я Господнє.

У відділі дитячого служіння праця краще налагоджена, бо він раніше почав функціонувати. Але останнім часом ми вирішили переглянути всі свої програми роботи з дітьми, бо диявол не спить і використовує все нові і нові методи проти наших дітей. Нам потрібно бути постійно насторожі.

дає за цю працю.

Організуємо роботу з педагогами. Я вдячна Богові, що Господь кличе педагогів. І, як правило, вони не задіяні в церквах. Тому в нашому відділі ми утворили невеличку асоціацію сестер-педагогів. Вони люди зі знаннями, треба дати лиш Біблію — і будуть працювати, бо знають методи роботи з дітьми.

Ми готуємо вчителів недільних шкіл. Готуємо інструкторів, які мають право навчати вчителів. Уже підготували три групи інструкторів. Організуємо літні

На фото: Учасники хмельницької обласної жіночої конференції (м. Городок).

Ми побачили, що діти каються і серйозно приймають Христа навіть у десятирічному віці. Тому створили у нашому відділі маленький підвідділ — дитячий євангелізм. І відповідально поставили сестру Марію із Запоріжжя, яка уже працювала з дітьми. Також утворили підвідділ для праці з підлітками. Зараз дуже важко втримати їх у наших церквах, їм так хочеться все пізнати. Потрібно з ними працювати. Тому ми призначили сестру, яка відпові-

табори. Як показало життя, дітей треба оздоровлювати, тому що такий час, екологія в нашому краї далеко не на належному рівні.

Щодо роботи з дітьми, нам потрібно багато думати і планувати, тому що диявол не спить і ставить свої сітки на дітей. Плануємо зробити зустріч усіх вчителів, невелику конференцію. Я думаю, що Господь допоможе нам, аби ми тільки працювали.

**До друку підготував
Василь МАРТИНЮК**

Що таке заздрість? Почуття досади і розпачу, викликане перевагами чи благополуччям ближнього.

В очах заздрості кожен успіх ближнього — злочин. Коли заздрісник бачить іншу людину щасливою, сам негайно стає нещасливим. «Заздрісник сохне за чужим щастям» — говорить народна мудрість.

Хто з нас повністю вільний від заздрості? Це згубне почуття — наріжний камінь світського життя, що оточує нас. Пригадується щире зізнання однієї російської дами: «Недавно я побувала в знайомій, та як побачила, в якому достатку вона живе, то три ночі не спала». Заздрість притаманна всім націям. Всі люди до свого навернення до Христа «були нерозсудні, неслухняні, зведені, служили

різним пожадливістям та розкошам, жили в злобі та заздрощах, бридкими були, ненавиділи один одного».

Не вільним від заздрощів є і серце тілесного християнина: «Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі». Таким віруючим і писав апостол: «Коли ж гірку заздрість та сварку ви маєте в серці своєму, то не величайтесь та не говоріть неправди на правду». Іншими словами: не обманюйте себе і людей, говорячи їм, що ви відроджені «діти Божі». «Бо коли заздрість і суперечки між вами, то чи ж ви не тілесні, і хіба не по-людському ви робите?»

Почуття заздрості яскраво видно у дітей: брати, спов-

нені заздрості, продали Йосипа в Єгипет.

Інколи заздрості вдається намостити собі тепленьке гніздо в серці того чи іншого духовного працівника. В цьому, треба сказати, відмінна риса заздрості. Інші, подібні їй гріхи, викликані злом, що оточує нас, а заздрість, навпаки, може виникнути при погляді на чисті справи і святі подвиги. Що, наприклад, викликало заздрість у серці Каїна, як не богобійне життя свого брата? А за що він вбив його? За те, що вчинки мав злі, а вчинки його брата були праведні. Корей, Датан та Авірон позаздрили духовному авторитету Мойсея та Аарона, Саул замахнувся на життя Давида; вавилонські сатрапи намагались позбутись Даниїла. Не минула заздрість й Ісуса Христа: «Бо знав Пілат, що

Його через заздрості видали».

Гріх заздрості не ходить в самотині. Підпавши під владу цього почуття, людина стає неспроможною чинити опір іншим гріховним почуттям: осуду, наклепам, ненависті. Так було, коли «первосвященик, уставши, та й усі, хто був із ним, хто належав до саддукейської єреси, переповнилися заздрощами, і руки наклали вони на апостолів, і до вязниці громадської вкинули їх». «Бо весь труд та весь успіх учинку викликає заздрість одного до одного».

Якщо заздрість оволодіє серцем християнина, то вона

припиняє його духовне зростання. Тому Святе Писання наказує новонаверненим віруючим: «Відкладіть усяку злобу, і всякий підступ, і лицемірство, і заздрість, і всякі обмови».

Якщо заздрість проникає в Церкву, то вона паралізує і руйнує всю духовну працю: «Бо де заздрість та сварка, там безлад та всяка зла річ!» Тому «не будьмо чванливі, не дражнімо один одного, не завидуймо один одному!» (Гал. 5: 26).

Заздрість здатна негативно впливати на фізичне здоров'я людини: «Легідне сер-

це — життя то для тіла, а заздрість — гнилизна для костей» (Пр. 14: 30).

Тепер зрозуміло, чому Бог ще в Старому Завіті заборонив людині виявляти свою заздрість. Мені здається, що десята заповідь дана Богом для приборкання людської заздрості. Слово «не жадай» можна, без будь-яких втрат у змісті, змінити на слово «не заздри». Не заздри, якщо в твого ближнього кращий дім чи дружина, чи раб, чи рабиня, чи віл, чи осел... не заздри нічому з того, що є в твого ближнього.

П.І. Рогозін

«Не жадай!..»

«Не жадай!..» (2М. 20:17).

Це один з законів, записаних у Слові Божому, аналогів якому ми не можемо знайти. Погляньте на закони всього світу, і ви не знайдете нічого подібного. В законах можна знайти всі заповіді Мойсея, звичайно, у вигляді заборон чинити ті чи інші злочини, які підпорядковані правосуддю, але немає «не жадай».

Людські закони можуть заборонити лише злочини, видимі оком.

Та що може зробити закон проти заздрості — цього страшного феномена людства? Абсолютно нічого! Людські думки знаходяться поза владою законів.

Серце ненародженої згори людини подібне на галерею демонічних духів. І це

приховане від людського ока в таємничій глибині індивідуальності, яка утворює острів, оточений несудноплавним морем. Ніхто не може ні ступити на нього, ні підійти до нього. Тільки Бог може перетворити страшного заздрісника в доброзичливу людину.

Жодна держава, жодна нація не постраждала від зовнішніх ворогів так, як від заздрісного ока своїх громадян.

Фарисеї вчили людей задовільнятися зовнішньою чистотою чаші чи миски. Заповідь «Не жадай» могла б навчити їх бути чистосердечними, але... заздрісне око довело їх до того, що вони знайшли недоліки навіть в Ісусі і віддали Його на страшну смерть.

— Нечесність і неспра-

ведливість живуть у помислах», — сказав Арістотель. Згідно зі вченням Євангелії, та людина, яка замислила злочин, винна так, як і та, що здійснила його.

Заздрісний погляд на чужу власність подібний до крадіжки.

Ця заповідь передбачливо благодійна. Її завдання — спасти людину від Люциферового гріха. Бо це ж Люцифер перший позаздрив славі Бога і згрішив, за що й був скинутий з неба. Як же після цього християнин, що перебуває під владою заздрості, може ввійти в Царство Боже! Це ж неймовірно!

«Обмий серце своє від лихого, о Єрусалиме, щоб бути врятований! Аж доки в тобі пробуватимуть думки марноти твоєї?» (Єр. 4:14). Ці

слова безпосередньо стосуються всіх людей.

Легко дотримуватись букви закону, але заздрісну людину завжди видно здалека з її справ. Вона ніколи не нападить на тих, хто нічого не робить і не має успіху. Диявол знає на кого нападати і кому ставити підніжку.

Відомо, що не можна вилікувати жодної хвороби, не визначивши її причини.

Заздрість рідна сестра жадібності.

«Не пожадай» — це суто євангельська заповідь, хоча ми знаходимо її в Старому Завіті. Ця заповідь дуже вплинула на Мартіна Лютера. В його час отці церкви ставали дедалі жадібнішими і заздріснішими. Багато хто з них перетворився в атеїстів. Заснована папами інквізиція затуманила небеса чорним димом від спалення святих. Їх пишність, їх гордість, їх обман, їх честолюбство, їх вбивства, їх завищена само-

оцінка — це все наповнило весь світ своїм смородом. Страшно навіть уявити, що це були релігійні люди! Вони постійно запевняли, що володіють Божим спадком, що ключі від неба та від пекла в їхніх руках, а таку безсердечність та жорстокість, яка гніздилась у їх серцях, важко було відшукати навіть у безбожних. Ось що робила і продовжує робити сьогодні заздрість!

М. Водневський

Християни і веліар, або Міжконфесійна зустріч в Римі

Бог, ведучи Свій народ в землю обітовану, попереджав: «Коли ви перейдете Йордан до ханаанського краю, то проженить всіх мешканців того краю перед собою і понищить всі їхні зображення, і всіх литих ідолів їхніх понищить, і всі їхні висоти поруйнують» (4М. 33:51,52). Бог вимагав від Ізраїлю найрадикальніших заходів стосовно представників інших релігій і не до-

пускав ніякого компромісу з ними ні за яких обставин. Апостол Павло в Новому Заповіті попереджає про те ж: «Яка згода в Христа з белійяром (веліаром)? Або яка частка вірного з невірним?» (2 Кор. 6:15).

Однак Ватикан планує проведення в кінці 1999 року в Римі конференцію представників різних релігій, організацією якої займається Папська рада в справах

міжрелігійного діалогу. Її назва: «На порозі третього тисячоліття: співробітництво серед усіх релігій». В програмі: пленарні засідання, робота в секціях, одноденне паломництво і навіть молитва. Ватикан поки ще не повідомив, хто саме братиме участь в конференції. Однак, відомо, що в так званий «молитовний самміт» ввійде також одноденний піст. Молитися представники різних релігій будуть в різних місцях Рима, а врочиста церемонія пройде на майдані Святого Петра і очолить її Папа Іван Павло II.

Варто сказати, що це буде вже друга зустріч християн з веліаром. Перша відбулася в 1986 році. В ній взяло участь 150 делегатів, які представляли 15 релігій.

Звичайно, не можна сьогодні виявляти нетерпимість до представників інших релігій — Ісус учив любити навіть ворогів. Але проводити спільні конференції і молитви з нехристиянами для християн недопустимо.

«Християнський мир»,
№4, февраль 1999г.

«И снова крест побеждает нож». Автор Дон Уилкерсон

Книга «И снова крест побеждает нож» полна надежды для людей, живущих в рабстве греха. Она представляет нашему вниманию средство, которое может положить конец «войне с наркотиками», и бросает вызов Церкви, призывая ее коснуться «поколения ножа». Дон Уилкерсон — соучредитель «Тин Челендж», основанного

его братом Давидом, повествует о продолжении чудесного служения в преступной среде наших дней. Книга включает истории, полные чудес, рассказы и свидетельства очевидцев. Все это произошло между Лос-Анджелесом и Нью-Йорком.

144 страницы, 126x200 мм

...і до краю землі

Місіонери з України працюють, напевно, в усіх регіонах колишнього Радянського Союзу. Не є винятком і далекий острів Сахалін, де проживає і трудиться брат зі Львова **Василь МОСКВИТИН**. Після трьох з половиною років місіонерства він вперше навідався в Україну, щоб побачитися з рідними, друзями, братами і сестрами, які моляться за нього. Ми запросили його до нашої редакції, щоб він поділився думками стосовно своєї праці.

— Брате Василю, який був початок вашого служіння?

— Брат, член нашої церкви у Львові, поїхав на Сахалін. Це був Петро Волинський. Коли я навчався в Біблійному інституті, то молився, щоб Господь показав мені, де я маю трудитись для Його слави. І тут зателефонував брат Петро. Розказав мені, що в нього багато проблем, і просив молитися, а якщо

можливо, то приїхати і допомогти. Спочатку я не звернув на це особливої уваги. Я просто молився і просив Божого керівництва. Потім Сам Бог дав мені бажання їхати на Сахалін. Я вже мав певний досвід: працював протягом шести років керівником молоді Першої львівської церкви, потім працював в хмельницькій тюрмі. Тому закінчуючи навчання в інституті, я

твердо знав, що поїду на Сахалін допомагати брату.

Коли приїхав туди, обставини склалися по-іншому. Брат Петро переїхав на служіння в інше місце, а я залишився сам із церквою. Але я вбачаю в тому Божу волю. Бо інакше я, напевно, ніколи б на Сахалін не поїхав.

Александров-Сахалінський — це колишнє, за часів царської Росії, містокаторга. Деякий час воно

було обласним центром і столицею Сахаліну. А після 1965 року столицю перенесли в Южно-Сахалінськ. Зараз із Сахаліну дуже великий вплив людей, тому на сьогодні в місті Александровську-Сахалінському є приблизно від десяти до чотирнадцяти тисяч населення. В

усьому Сахаліні налічується близько 650 тисяч людей. Коли я розпочав там трудитись, то вже було 18 віруючих. Я почав трудитись через радіопередачі.

Мої труднощі в першу чергу полягали в тім, що найближча церква знаходилась за триста кілометрів. Спілкування з іншими церквами майже не було через те, що не мав транспорту. Але Господь допомагав і давав мені можливість проповідувати скрізь. Кожного дня ми мали служіння, а в неділю вранці і ввечері.

Ще не було в церкві талановитого музиканта, хто міг би допомогти співом. Два роки ми кликали до Господа. Дуже опозиційно до нас поставилась право-

славна церква, старообрядці. Нас називали сатанинською церквою, сектою. Минуло півроку — і нам додалось проблем. Ми мали дерев'яний будинок, колишній магазин, але не було чим відремонтувати його. Стали просити у Господа, щоб Він допоміг. Через короткий час вночі в нас відключають світло, я телефоную в райенерго і запитую, чому вони відключили світло. А вони відповідають: «Ми відключили тому, що церква горить на Старгородському ринку». Я був шокований від їхніх слів. Я казав: «Господи, я ж просив тебе не спалити, а відремонтувати. Як це зрозуміти?» Я пішов подивитись на церкву. Вогонь погасили. І коли повернувся додому, то моя дружина

Ольга мені сказала: «Коли ти пішов, то Господь проговорив до мого серця: «Подякуй». Я, дійсно, її в той момент не зрозумів, я думав, що з нею щось сталося. Як дякувати за те горе, яке зараз сталося? Але Господь проговорив до мене: «Зараз ти не можеш цього зрозуміти, але зрозумієш пізніше». Минуло день-два, і Господь сказав мені взяти Слово Боже в руки і піти проповідувати в усі організації міста. І я пішов в кожен кабінет, до кожного директора. Приходив і говорив про Бога, а ці люди у відповідь запитували: «Що вам потрібно, чим ми можемо вам допомогти?» Я їм розповів, що у нас згоріла частина нашого молитов-

ного будинку. І вони давали різні матеріали на відбудову. Це було для нас яскравим свідченням того, як Господь дбає про нас. Ми самі не змогли відремонтувати згорілу частину будинку. Після ремонту люди почали звертати увагу на церкву. Господь почав через ці прикрі моменти робити пробудження.

— **Розкажіть про духовний бік Вашої діяльності?**

— Господь показав нам, що його Слово є живе та діяльне, він допоміг нам протистояти дияволові твердою вірою. В Біблії сказано, що віра від слухання Божого Слова, тобто не можливо протистояти дияволові, якщо ти не перебуваєш в Божому Слові. Друга необхідність — це перебування в молитві, і не просто в якийсь момент, а постійно, в молитві за духовне зростання церков і кожного зокрема.

Бог привів до покаяння одного чоловіка із місцевого населення нівхів. Це дійсно велике чудо, тому що серед них немає віруючих. Ми бачили руку Господню, коли ми молилися за мера міста, котрий був п'яниця, і через це мали одні негаразди. Бог почув молитви — влада в місті змінилась, і справи пішли на краще. Люди почали отримувати роботу, підприємства не всі, але почали працювати. У нас набагато краще пішли справи у стосунках з православними.

Взагалі, духовний стан церков на Сахаліні на хорошому рівні, хоча є й проблеми. На сьогодні на-

лічується по всьому краї 30 євангельських церков. З усіх 18 пасторів — 16 українців і 2 білоруси.

— **Розкажіть, будь ласка, про умови життя в цьому краї.**

— Як і майже скрізь по Росії, більшість населення живе надто убого, а лише одиниці мають всього вдосталь. Практично, керівництво тієї країни відвернулося від Сахаліну. Одним словом, ніхто ні за що не дбає. Люди не отримують платні і живуть лише завдяки власним грядкам, на яких за два місяці відносного тепла встигає дозрівати картопля. Але і тут проблема — злодійство. Багато з місцевого населення займаються збиранням лісових ягід — чого на острові досить багато. Їх консервують або сушать — і це все, що мають на довгу, майже десятимісячну зиму.

— **Василію, а Ви і Ваша дружина звикли до того життя?**

— Я дякую Богу, що моя дружина повністю мене розуміє і підтримує. Вона ніколи мені за ці три з половиною роки не докоряла, що ми залишили порівняно благополучну Україну і поїхали на Далекий Схід. Я розумію, що їй важко, але вона мене завжди підтримує. Особисто я мав проблеми з їжею. Основним продуктом там є риба. Я не міг звикнути до того, що зранку, в обід і ввечері — риба, але згодом звик.

— **Як мені відомо, Ви знову повертаєтесь на Сахалін. Що найперше Ви плануєте зробити, коли приїдете туди.**

— Планую те авто, яке я зараз там маю, продати і за отримані кошти побудувати складське приміщення для вугілля. З часом, якщо буде заміна, — поставити на своє місце когось із місцевих віруючих і повернутися назад в Україну, але це буде не так швидко.

В Євангелії від Матвія (9:37) Ісус сказав: «Тоді Він казав Своїм учням: Жниво справді велике, та робітників мало; тож благодяйте Господаря жнива, щоб на жниво Своє Він робітників вислав». Бог кличе нас на працю, до молитви. Хоч жниво і справді велике, хоч і є робітники в Нього і Він зацікавлений в зборі врожаю, та без молитви твоєї жниво буде стояти і працівників не буде.

Коли ми просимо, Бог дасть відповідь, але не завжди таким способом, як ти собі уявляєш. Приведу приклад. Якось разом з одним пастором ми молились про спасіння в нашому районі. Через небагато часу він зі мною на своїй машині вертався з іншої церкви. В пустинному

місці в зустрічного автомобіля якраз біля нас відірвалось переднє колесо і він врізався в машину пастора. Ми разом подумали: «Господи, слава Тобі, що Ти врятував їх від смерті, що вони не загинули (бо поряд була прірва). Але, Господи, ми просили, щоб люди спасались, а не щоб була побита машина, на якій їздимо на євангелізації. Що Ти робиш?» Але з віруючим не стається нічого без волі Божої. І по короткому часі ці люди, котрі розбили нам машину, приїхали в наш район, щоб зайнятися бізнесом і відремонтувати наш автомобіль. І Бог торкнувся їх. Одного — в одній церкві, другого — в іншій. Вони покаялись і прийняли Ісуса Христа своїм особистим Спасителем. Пізніше вони повернулись до своїх сімей, а через них Дух Святий торкнувся і їхніх сімей — сьогодні вони спасенні та члени церкви. Слава Богу! Отож, молися і ти.

*Розмову від
Юрій ТРОЦЬ*

«Пам'ятайте наставників ваших, які говорили вам Слово Боже, і, дивлячись на кінець життя їхнього, наслідуйте віру їхню» (Єв. 13:7).

Іван Юхимович Воронаєв

В Оренбурзькій губернії, неподалік Троїцького, в станиці Неплюєвській широко розкинулися поля і сіножаті заможного козака Петра Черкасова. Бог рясно благословив сім'ю Петра і Олі Черкасових діточками. Їх у них — ціла дюжина. 16 квітня 1886 року з'явився на світ ще один синочок, якому дають ім'я Микита. Підрісши, синок відвідує станичну школу. Після закінчення школи станичний отаман забирає малого Микиту Черкасова у свою канцелярію на посаду писаря.

В 1907 році Микиту Черкасова забирають до війська і відправляють в туркестанське містечко Казермес. Тут при козацькому полку діє офіцерська школа. Мужнього оренбурзького козака готують на унтер-офіцера. Молодий Черкасов і гадки не має, що у Бога є для нього інше військо й інша зброя.

Неподалік Казермеса ревно голосить правду Євангелії Ташкентська баптистська церква. В домі мо-

литви багато молоді, співає хор. Господнє ім'я прославляється на струнних інструментах. На запрошення молоді вперше переступив поріг молитовного будинку і курсант Черкасов. Спочатку юнак вагався, та за кілька відвідувань прийняв Христа як особистого Спасителя і через водне хрещення вступив в завіт з Господом. В гурті молоді козак-християнин познайомився з сестрою Катериною Опанасівною Башкіровою. Вона приїхала в Ташкент із Кизил-Аравата вчитися на акушерку і також прийняла Христа, стала членом Ташкентської церкви. В цьому ж 1907 році, в квітні двоє молодих християн одружилися.

Микита Черкасов не може більше служити двом панам і заявляє військовому начальству про своє навернення до віри Христової, про те, що він не може далі носити зброю. Військове начальство робить спробу відвернути козака Черкасова від «штундизму». Поча-

лось переслідування.

Знявши всі військові знаки розрізнення, Черкасова відправляють в ізолятор. Той по дорозі молиться. Потім просить в козака-охоронця відлучитися по потребі. Йдучи стежкою, чує владний голос: «Втікай!» Потім — ще раз. Не встигнувши як слід усвідомити ситуації, Черкасов все далі віддаляється від охоронця, і... за якийсь час приходить до своїх братів по вірі у Ташкент. У вузькому колі вони разом моляться, міркують, як допомогти молодому християнинові.

Один із присутніх на ім'я Іван Юхимович Варнаєв, за фахом маляр, пропонує Черкасову свої документи. Згодом Черкасов змінить звучання нового прізвища на Воронаєв.

За порадою братів Іван Воронаєв з дружиною переїжджають в Іркутськ. Місцева баптистська церква з любов'ю їх приймає, допомагає заробляти кошти на прожиття. Тут Іван Юхимович робить перші кроки як

проповідник Євангелії. Церква охоче слухає молодого учня Христа.

Старші брати церкви усвідомлюють скрутність обставин і небезпеку для брата Івана: тепер йому не минути вироку — смертної кари або довічного ув'язнення.

Протягом року ховаються Воронаєви в Іркутську. Тут народжується їхня перша дитина — дочка Віра (1910 рік). За порадою братів з церкви, у цьому ж 1910 році, вони з немовлям на руках переходять китайський кордон і добираються до Харбіна. Баптист-росіянин Шубін, власник банку, влаштовує Івана Юхимовича в свою контору, радить Воронаєву розпочати євангелізаційну працю серед великої групи втікачів із Росії. Господь благословляє служіння Воронаєва. Багато людей каються і приєднуються до місцевої церкви.

Біля двох років тривала в Харбіні праця Івана Юхимовича як банківського робітника і проповідника. Тут у них народжується друга дитина — син Павло (1912 рік).

В той час Китай мало чим відрізнявся від Росії у ставленні до віруючих, і Воронаєви вирішують добиратися до берегів Америки, де протестанти наділені правами і волею. За допомогою брата Шубіна Воронаєви прибувають до Японії в порт Кобе.

В консульстві США вони подають клопотання про дозвіл на в'їзд у їхню країну.

За кілька тижнів отримали візи на в'їзд у США.

Минуло ще якихось чотири місяці, і вони прибули до Америки.

По приїзді Воронаєва в Сан-Франциско місцева американська баптистська церква допомагає йому вступити до Біблійного коледжу, щоб навчитися, насамперед, англійської мови.

Хтось запропонував відкрити місію благовістя Євангелії для російськомовного емігрантського населення міста. Маючи певний досвід благовісника, Іван Юхимович успішно входить у контакт із слухачами, багато з них приймають Христа і стають на дорогу живої віри.

У Сан-Франциско у Воронаєвих народжується третя дитина — син Олександр (1913 рік).

Після року перебування в цьому місті Івану Юхимовичу пропонують переїхати до Лос-Анджелеса і допомогати місцевій російській баптистській церкві в проповіді слова Євангелії.

Передові брати Союзу баптистів США вбачають у Воронаєва Божі дарування у справі благовістя. В Сан-Франциско Воронаєв отримав працю в друкарні, що згодом пригодилося йому як редакторові часопису «Правда і Життя».

З перебігом часу Воронаєву пропонують переїхати на північ, у місто Сіетл, де ще не було російської церкви. Росіян у цьому місті було багато. І тут Воронаєв відкриває Російську Баптистську місію, а також друкує часопис «Правда і Життя».

По кількох роках праці Воронаєва в Сіетлі утворилася чимала церква із росіян, українців та поляків. Іван Юхимович стає пастором тієї церкви.

У 1915 році в Сіетлі у сім'ї Воронаєвих народ-

жується четверта дитина — син Петро.

В 1917 році Іван Юхимович отримує запрошення зайняти місце пастора Руської церкви християн-баптистів у місті Нью-Йорку. Ця церква складається з росіян, українців, латишів і поляків.

Бог рясно благословив служіння Воронаєва в Нью-Йорку. Його палкі проповіді, особисті розмови та спільні молитви з новими відвідувачами богослужінь принесли рясні плоди. Церква постійно поповнювалася новими послідовниками Христа.

Незабаром Воронаєв відкриває філіал церкви в Брукліні і залишається пастором обох тих церков (1919 рік)

Ще до переїзду Воронаєва в Нью-Йорк тут вже діяла п'ятидесятницька місія «Радісна Вістка», започаткована подружжям Браунів — Робертом і Марією. Місію Браунів часто навідували слов'яни, які розуміли англійську мову.

В 1919 році зайшли до Браунів дві ще зовсім юні сестрички — Анна Сірітс і Віра Воронаєва. Незабаром Анна Сірітс отримує хрещення Святим Духом з ознакою інших мов. На другій вечірній молитві Бог зливає ласку Духа Святого і на дочку Воронаєва — Віру. Катерина Опанасівна Воронаєва не може відвести очей від тих двох дівчаток, що дуже перемінилися: обличчя сяють від радості, як ніколи до того, дуже ревно моляться — то на рідній, то на іншій мові. Вона за порадою дітей виявляє бажання самій познайомитися із Марією Браун.

Ось вони спільно моляться до Бога, і Воронаєва

також отримує цей дар Божої ласки. Тепер Іван Юхимович є свідком якогось особливого духовного піднесення, яке переживають тих двоє дітей, а з ними і його дружина.

Браун і Воронаєв, як досвідчені служителі, зустрічаються і спільно прочитують всі місця Євангелії про обітницю Духа Святого.

На самоті Воронаєва не полишають глибокої ваги роздуми, і він по-дитячому благає у Бога обітницю Святого Духа. За короткий час Іван Юхимович отримує щедре злиття живої води Святого Духа.

На першому богослужінні він в радості зі слізьми ділиться своїми новими духовними переживаннями із церквою, та невтішно сприймають цю новину старшини церкви. Воронаєв із сумирним духом дякує братам і сестрам за любов і довір'я, але заради спокою просить благословити його вихід із церкви. Вийшли з Іваном Юхимовичем іще кілька братів і сестер, всіх біля тридцяти душ.

В Нью-Йорку на 42-ій вулиці в приміщенні власної місії Воронаєв розпочав служіння Першої російської п'ятидесятницької церкви. Воронаєв міняє і назву місії. Тепер вона стала називатися «П'ятидесятницька російська місія».

Згідно пророчого поклику, Воронаєв 15-го липня 1920 року залишає Америку і разом з дружиною і п'ятьма дітьми направляється в Росію.

З ним повертається ціла група інших братів-п'ятидесятників, всіх біля двадцяти душ. В тому числі їде болгарин Борис Клибик, Даниїл Заплішний з дру-

жиною-болгаркою, група братів із Кавказу, брат Василь Колтович.

Кошти на поїздку для Воронаєва склали п'ятидесятницькі слов'янські церкви в Клармонто, Нью-Йорку, Філадельфії, Торонто і деякі церкви від Асамблеї Божої. Потім, по прибутті Воронаєва в Одесу, Асамблея Божа регулярно висилатиме йому грошову допомогу через радянську організацію «Торгсін».

По двох тижнях корабель з Воронаєвським загонном прибув у турецький порт Істамбул.

Духовна праця Воронаєва в Істамбулі продовжувалась протягом шести місяців. За той час утворилася чимала громада. Новонавернених хрестили у воді, а Бог їх хрестив Духом Святим.

Але Іван Юхимович пам'ятає голос поклику: «Їдь в Росію». На початку 1921 року він з братом Клибіком залишає Істамбул і їде в Болгарію, на батьківщину Клибиків. Зупинилися в портовому місті Варна. Тут вони навідують церкви інших віровизнань, діляться відкриттями про обітницю Христову стосовно духовного хрещення. Перекладачем Воронаєву служить брат Клибик.

Неохоче впускає нова більшовицька влада Воронаєва в Одесу, куди він прибуває з сім'єю і товаришами у серпні 1921р.

Іван Юхимович пояснив начальству, що він повертається на батьківщину провідати рідних як втікач через релігійне переслідування з боку колишнього царського режиму.

Сім'я Воронаєвих спочатку наймала помешкання на вулиці Жуковського.

Згодом родина Івана Юхимовича наймає кращу, просторішу квартиру на тій же вулиці Жуковського, під номером 14. Але недовго вони мали змогу тут жити. За доносом комсомольців їх виселяють і дають бідненьке помешкання на вулиці Кінній, 8.

Двірник Одеського залізничного палацу брат Гуткін віддає свою квартиру, що була в підвалі цього ж палацу. Таємно, в нічну пору, тут збирається Воронаєв з чималою групою. Вони проповідують Слово Боже і моляться про хрещення Духом Святим. Бог рясно зливає дощ ласки як на колишніх баптистів, так і на новонавернених. Виникає потреба в церковному приміщенні.

Бог допомагає Воронаєву знайти просторе приміщення у Сабанському провулку.

На відкриття першої п'ятидесятницької церкви в Одесі прибуло біля двохсот душ (1922 рік). Пресвітером церкви обирається Воронаєв Іван Юхимович. За кілька років вже виникла потреба відкрити другу п'ятидесятницьку церкву. В 1924 році Іван Юхимович клопочеться і реєструє в органах місцевої влади Одеський обласний Союз Християн Євангельської Віри. Головою Союзу було обрано Воронаєва, помічником — В. Колтовича, секретарем — Алексіка.

Через два роки (1926) І. Ю. Воронаєв скликає делегатів від церков і утворює Всеукраїнський Союз ХЄВ. Союз об'єднує біля 350 груп і церков із загальною кількістю біля 17 тисяч членів. Канцелярія Союзу знаходилася в Одесі, у Сабанському провулку. Усвідомлюючи,

як важливо мати друкований орган для Божої справи, Воронаєв засновує видання часопису «Євангеліст» російською мовою (1928 рік). Редакція часопису розмістилася в Одесі на вулиці Чичеріна, 91. До часу арешту Івана Воронаєва і закриття Союзу ХЄВ України вийшло друком вісім номерів часопису.

Ненадовго дозволили більшовики збиратися п'ятидесятникам на Сабанському провулку. Воронаєв переносить громаду в центр міста на вулицю Тираспільську. Але їм і тут скоро заборонили збиратися. Переходять на вулицю Чичеріна, 91, в будинок, де колись власник Пташніков продавав тканини. Тут вже збиралося до 700 членів. Потім і це приміщення радянська влада відібрала. Прийшлося переходити за місто, в Слобідку Романова, на ферму, яка до революції належала господареві-грекові. Тут відбувалися з'їзди, які скликав Воронаєв, і тут діяла школа для проповідників.

В той час Воронаєвим було організовано другу одеську п'ятидесятницьку церкву в селищі Молдаванка. Згодом тут було більше членів, ніж у першій церкві на Слобідці.

7 січня 1930 року в Різдвяну ніч роблять загальний обшук в сім'ї Івана Юхимовича. На світанку оголошують про тимчасовий арешт «до з'ясування обставин». Забирають всю

духовну літературу. Сестра Катерина Опанасівна ледве вблагала не забирати останню невелику суму грошей, які заробила як нічна прибиральниця в ресторані. Після короткої молитви Іван Юхимович прощається з дружиною і шістьома дітьми.

В Одеському ГПУ його тримають шість місяців. Справу вирішує горезвісна «трійка». Звинувачують в

метрів від Воркути. Ознайомившись зі справою, табірне начальство вирішило додати Воронаєву, як «заморському шпигуну», ще два роки тюрми.

Восени 1930 року Іван Юхимович розпочав страдницьке життя в'язня Сибіру. Як людині освіченій, з гарним почерком, йому дають працю в бухгалтерії автотарку.

Через два роки синові Петрові з великими труднощами і перешкодами вдається якимось дідатися до батька. Як пригадує Петро Іванович, батько виглядав блідим і марним, повипадали зуби, зодягнений в лахміття, на ногах взуття з відірваними підшвами. Син залишив батькові своє пальто, валянки, трохи харчів і грошей.

Після десяти днів побачення Воронаєв із слізьми прощається з сином. Довго вдивляється в його обличчя. Душа батька відчувала, що бачаться з сином на скорботній землі востаннє.

Після дворічної переписки Міжнародного Червоного Хреста

із більшовицькою Москвою нарешті отримано дозвіл на повернення в Америку трьом синам — Олександрові, Петрові і Джонови, які народилися в США.

Олександр, Петро і Джон в листопаді 1932 року покинули Одесу. Віра померла від тифу в Одесі в 1928

Іван Юхимович Воронаєв під час перебування в Одесі, 1925 рік.

антиреволюційній та шпигунській діяльності. При зачинених дверях, без права захисту, Воронаєву оголошують вирок: п'ять років суворого тюремного ув'язнення.

Через місяць його везуть етапом на Соловки, у табір Чіб'ю, що за двісті кіло-

році. Отже, Павло, Надійка і Тиміш залишаються напівсиротами зі своєю мамою.

Троє синів з Одеси добралися до Риги, де було американське консульство. Там їм видали паспорти і візи. З Риги діти Воронаєва прибули в Кенігсберг, де їх зустрів секретар місії Шмідта Густав Кіндерман. Брат Кіндерман перевіз дітей до міста Гданська, де був центр Союзу п'ятидесятників Польщі.

В березні 1933 року вночі заарештовують сестру Катерину Опанасівну Воронаєву. В хаті плач і лемент дітей. Ось вже три роки, як немає їх батька, а троє їхніх братів виїхали до США. Залишилися в хаті найстарший син Павло і наймолодші Надійка і Тиміш. Вони народилися в Росії і є її громадянами.

Дружину Івана Юхимовича також безпідставно звинувачують в шпигунській діяльності. Той же злий Іванов веде слідство, і «трійка» оголошує вирок: три роки заслання.

Воронаєву везуть етапами далеко на схід, за Аральське море, в Караганду. Іван Юхимович пише листа в Москву і просить перевезти його в Караганду в один табір з дружиною.

Тюремне начальство з відповіддю не поспішає. Але приблизно через рік (осінь 1934 року) Катерину Опанасівну перевозять у Чіб'ю в табір чоловіка.

Після арешту мами найстаршому синові Павлові вдається за гроші вблагати Харківського чиновника і отримати тимчасові, терміном на один місяць, закордонні паспорти: на себе, Надійку і Тимоша.

1934 року їдуть молодші

діти Воронаєва із старшим Павликом за маршрутом: Одеса — Москва — Рига — Кенігсберг — Гданськ — Франція — Нью-Йорк. Таким чином всі шестеро дітей Воронаєва опинилися у вільній країні.

В листопаді 1935 року закінчився термін заслання для Катерини Воронаєвої. Але вона вирішила залишитися добровільно до закінчення терміну ув'язнення чоловіка у червні 1936 року.

Прийшов довгожданий день волі. 18 червня 1936 року Воронаєви залишили в'язничний табір у Чіб'ю. Їм видали дозвіл на поселення в Калузі, недалеко від Москви.

В черговому листі Катерини Опанасівни з Калуги до дітей в США читаємо: «...16 жовтня 1936 року батько поїхав на авто туди, де був в тридцятomu році. Тепер не знаю, як буде з поїздкою до вас. Знову переживання і сльози».

Півтора місяця тримають Івана Юхимовича в Калужькому НКВД. В грудні 1936 року перевозять в сумнозвісну московську Луб'янку. Знову знущання і допити. Звинувачення ті самі: «антиреволюційна діяльність, шпигун США». Та сама трійка вершить долю жертви, дають новий термін. Через місяць із Луб'янки запроторюють Воронаєва в каторжний ДОПР в місто Маріїнськ за Ленінградом.

Щоденно гонять на Біломорський канал, який проклали в'язні за вказівкою Сталіна. Від важкої праці та недоїдання люди не витримували і помирали. Мало хто залишався живим і повертався на волю.

Із Маріїнська немає ніяких ні усних, ні письмових відомостей від Воронаєва. Діти тримають в пам'яті лише переказ одного із в'язнів Маріїнська про те, що їхнього батька енкаведисти зацькували вівчарками в 1941 чи в 1942 році. Спочатку навіть треновані пси не наважилися накинутися на Івана Юхимовича, який схилив коліна перед смертю на лісовій галявині. Тільки коли сталінські карателі почали збивати жертву, тоді і звірина почала шматувати тіло вірного послідовника Христа...

Катерина Опанасівна після арешту чоловіка залишилася у Калузі без усяких засобів для існування. Зібрала залишки убогого добра і поїхала до батьківської хати у Туркестан. Влітку 1937 року її там заарештовують та засуджують на шість років з висилкою у Фергану, звідки вона звільняється лише у 1958 році. У тому ж році повертається до Одеси, плекає надію, що чоловік, можливо, ще живий. Стараннями американської громадськості та дітей Катерина Воронаєва отримує дозвіл на виїзд із СРСР і 9 липня 1960 року прибуває до США, де в липні 1964 року відходить у вічність.

Зерна правди Христової, скроплені кров'ю звияжця віри Воронаєва, принесли рясні плоди. В Україні і за її межами з'явилися сотні і тисячі послідовників Христових, що пережили п'ятидесятницю і дотепер продовжують почату Воронаєвим працю спасіння грішників.

*За книгою Антона
Горошка «Іван Воронаєв»*

О Духе Святом

Пропонуємо читачам статтю Івана Воронаєва, надруковану в журналі «Евангелист» у 1929 р. В ній він розмірковує над однією із характеристик особи Святого Духа — над Його силою.

«Кто из человеков знает, что в человеке, кроме духа человеческого, живущего в нем? Так и Божьего никто не знает, кроме Духа Божьего. Но мы приняли не духа мира сего, а Духа от Бога, дабы знать дарованное нам от Бога» (1 Кор.2:11-12).

К числу же тайн этого рода относится великая тайна о Духе Святом. Один разум человеческий не может понять Его и погумотвергает Его. Он охотно старается понять электричество и другие силы природы, но высшую из всех сил - Дух Святой, Дух Божий, он не стремится познать. Между тем, та же тайна о Духе Божьем (о Духе Святом) легко открывается всей духовной природе человека (включающей совесть, чувства и т.п.). Здесь сбывается слово Христа: «Ты утаил сие от мудрых и разумных и открыл это младенцам» (Мт. 11:25).

Всему нашему существу свет понятен до такой степени, что даже вопроса не возникает: что такое свет? Мы пользуемся им, и нам ясна сила света, как и наше собственное бытие, а одному разуму он непонятен. Так и с Духом Святым.

Дух это единая, всесозида-

ющая, всеобъемлющая и животворящая сила.

1. Дух Святой - Дух Божий - сила, созидавшая жизнь при создании мира.

В то время, когда еще земля была безвидна и пуста, Дух Божий носился над водою (Быт.1:2)

Еще не было ни одной из сил природы, известных науке (ни света, ни т.п.), а Дух Божий уже носился над водою. Да иначе и быть не могло. Ни свет, ни электричество, никакая другая физическая сила не могли быть творческими силами, из которых бы вытекли все другие силы и в том числе силы духовные. Для этого, при создании, должна была быть сила высшая, всеобъемлющая, заключающая в себе источник всех других сил. И этим источником, этим разносителем жизни и устройтелем ее среди хаоса был Дух Божий, Дух Святой.

II. Дух Святой — сила освобождающая и устраивающая жизнь народов.

Вот перед нами человек робкий, нерешительный заика. Но о нем мы читаем, что среди невыразимо тяжелых условий он освобождает свой народ (израильский) из под ига Египтян, ведет в новую землю и сре-

ди царившего тогда во всем мире, и особенно в культурном Египте, многобожия дает им законы и заповеди Единого и Вечного Бога. Законы и заповеди, данные через него, до сих пор еще не превзойдены никем (кроме Христа). Откуда такая сила у этого человека? Об этом мы читаем его собственный рассказ.

Однажды израильтяне стали роптать на недостаток мяса и требовать от него мяса. Обыкновенно твердый, он почувствовал на этот раз тяжесть бремени, и ему стало так тяжело видеть, с одной стороны, волнения народа, с другой — невозможность удовлетворить его, что он стал просить, чтобы Бог лучше умертвил его, чтобы ему не видеть бедствия народа.

И сказал Господь Моисею: «Собери Мне семьдесят мужей из старейших Израилевых... и возьми их к скинии собрания, чтоб они стали там с тобою; Я сойду и буду говорить там с тобою и возьму от Духа, который на тебе, и возложу на них, чтобы они несли с тобою бремя народа, а не один ты носил» (Числ.11:16-17).

Моисей был наделен высшей силой и при том в большей мере, чем это необходимо для одного человека, и эта сила была Дух Божий, Который и совершил через него великие дела: великое освободительное движение народа и устройство

его народного быта. То же самое было со всеми пророками.

III. Дух Святой — сила, обновляющая и просветляющая жизнь общества.

В Иерусалиме, где пророки были побиваемы камнями, где был распят Сын Божий — необычайное движение.

Множество иудеев принимает учение Христа, Которого они недавно распяли: «И они пребывали в учении апостолов, в общении и преломлении хлеба, и в молитвах; был же страх на всякой душе; и много чудес и знамений совершилось через Апостолов в Иерусалиме. Все же верующие были вместе и имели все общее: и продавали имущества и всякую собственность и разделяли всем, смотря по нужде каждого» (Деян.2:42-45), «У множества же уверовавших было одно сердце и одна душа; и никто ничего из имущества своего не называл своим, но все у них было общее» (Деян.4:32).

Какая сила могла так тесно соединить столь разнородных людей, устранив разнообразие перегородок и, главным образом, ужасную силу эгоизма (себялюбия), создав одно сердце и одну душу, дав высочайший

образец решения социального (общественного вопроса)? Эта сила была ничто иное, как Дух Святой, излитый в день Пятидесятницы.

IV. Дух Святой — сила, возрождающая жизнь каждого отдельного человека.

Молодой даровитый законник и фарисей Савл охраняет одежды Стефана, мученика за имя Христа, побиваемого камнями (Деян. 7:58). Савл одобряет убиение его; Савл терзает Церковь Христову, входя в дома и влача мужчин и женщин, и отдавая их в темницу (Деян.8:1-3); Савл дышит угрозами и убийством на учеников Господа (Деян. 9:1-3). А через некоторое время мы видим: Савл молится, Савл проповедует в синагогах об Иисусе, что Он есть Сын Божий. Все, слышавшие его, дивятся и говорят: не тот ли это самый, который гнал в Иерусалиме призывающих имя сие (Христа)? (Деян. 9:1-21).

Бывший гонитель Церкви Христовой сделался ревностнейшим распространителем учения Христа. Какая сила совершила такое чудо?

На это он отвечает сам. Го-

воря о свидетельстве Божиим, о том, что он решил ничего не знать, кроме Христа распятого, о мудрости Божией и о будущей жизни, Павел заключает: «А нам Бог открыл это Духом Своим» (1Кор.2:10). Духом Святым была открыта апостолу Павлу истина Христа, которая совершенно изменяет человека, перерождает его и делает новою тварью во Христе.

Таким образом, сила Духа Божия всеобъемлющая. Подобно закваске, поднимающей тесто, она из ничего воздвигает мироздание, возвышает, освобождает жизнь народа, преображает жизнь общества и возрождает жизнь каждого отдельного человека. «Дух все проникает, и глубины Божии» (1 Кор.2:10).

Но если так велики и могущественны действия Духа Божия, то почему, спрашивают нас, не все народы возвышены и освобождены, не все общества преображены и не все люди рождены для новой жизни?

Электричество пронизывает нашу землю, но оно не собрано в виде озера, а разливается токами по телам, которые проводят его. Через тела же, которые не проводят электрического тока, оно не проходит.

То же самое с Духом Святым. Он, подобно молниеносному электрическому току, наполняет жизнь народа, общества или человека, принимающего Его добровольно. Но Он не входит ни в чей дом против воли хозяина. Он не насилует никого. Он не врывается с грозой в жизнь народа, общества или человека. О, нет! Где Дух Господень, там свобода (2 Кор.3:17).

Иван ВОРОНАЕВ

Если дом Божий, или Церковь Христова, воздвигается только из призванных и избранных живых камней, то мы должны обращать очень серьезное внимание на эти камни при постройке современного дома Божия. Когда берешь в руки камень, чтобы положить его в стены дома Божия, нужно хорошенько осмотреть и проверить его при свете Слова Божия, избран ли этот камень Господом, чтобы быть в Его доме.

Блаженны и счастливы те души, которые избраны и призваны Господом для того, чтобы быть в стенах Его Святого Дома, или нерукотворенного Храма (Деян.17:24).

СВІДЧЕННЯ

Слава Богу, дорогі брати і сестри.

Дякую Богу за цю можливість спілкуватися з редакцією журналу «Благовісник». Саме Богу моя подяка, бо це Він відкрив мої духовні очі на власне життя. Журнал ваш дуже давно стояв на моїй книжковій полиці. Дістався він мені від моєї сестри. Вона прийняла Христа в своє серце вже більше 4 років тому і дала мені християнську літературу.

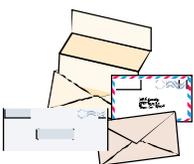
Але більше двох років цей журнал стояв на полиці і ждав свого часу. Сестра моя гаряче молилася за свою сім'ю (нас шестеро). Молитви Вірині були почуті Богом — рік назад, якраз перед Різдвом Христовим, і моя душа пережила переродження. Я покалася, а через місяць і мій чоловік підтримав мене, слава Богу. Тільки мама моя не хоче приймати цієї новини про спасіння в своє життя. Село велике (350 дворів), а церкви ХВЄП немає, ми стали першими. За нами покалася ще одна сім'я, за них теж дякую Господу. Одне погано, що нам бракує спілкування: найближча церква п'ятдесятників знаходиться за 10 км від нас, тож не завжди, коли є бажання, можеш бути на зібранні. Помоліться, будь ласка, за наше село, бо так шкода обманутих сатаною людей. Мені 31 рік — і то я жалію, що жила без Бога ці роки.

*Марія Мороз,
с. Бихів
Волинської обл.*

Мир Божий!
Вітаю Вас!

Нехай Боже благословення супроводить Вас у житті, а також надіюся, що і в 1999 році зустрічатимемось на сторінках «Благовісника».

Мені 16 років. З трьох років хворію, впала і пошкодила хребет. Батьки спочатку не помітили, але через деякий час побачили, що дуже часто падаю. Пішли до лікарів, і виявилось, що в мене 5 кільце хребта вискочило. Лікар поставив його на місце, але попередив батьків, щоб стежили, аби я ніде не впала. Але, як мала дитина, я не могла сидіти на місці і часто падала. Так мені вправляли хребет 7 разів. Потім виявилось, що пішло ускладнення на м'язи, і тут лікарі вже нічим не могли зарадити. Ноги стали худі, м'язи слабкі і м'які. Почала ходити погано. Багато часу провела в лікарнях, але нічого не допомагало.

В 13 років я покалася, почала шукати Бога. І така радість наповнила мою душу, я почала славити Бога за спасіння душі.

З того часу проминуло вже 3 роки. В 1995 році вступила в завіт з Господом разом з матір'ю, а в минулому 1996 році Бог почав роботу в моєму житті. Саме про це я хотіла вам засвідчити.

Все почалося з того, що я слухала радіопередачу, де пастор вів розмову про зцілення. У мене в серці зародилася велика віра, що в середу я буду зцілена. В середу ми мали в церкві зібрання і мав приїхати брат з Києва, який володіє даром зцілення. На зібранні, під час молитви, я відчула, ніби струм пройшов через моє тіло. Після зібрання приїхала додому, сіла на стілець і так ніби затерпла. По всьому тілу відчувала велику дію Божу. Всього не можу вам передати. Декілька днів я це відчувала, саме більше в руках і в ногах. Після цього я дивлюся на свої ноги та руки і бачу: м'язи стали твердими, ноги потовстішали. Я почала славити Господа. Слава Тобі, що Ти почав свою роботу, і вірю, що Ти її завершиш! Тепер в мене залишилося, щоб Господь поставив на місце хребет. Я вірю, що це буде скоро! Тепер я пересвідчилася, що Ісус вчора, сьогодні та навіки той самий. Слава Господу!

*З любов'ю Міла,
м. Сторожинець
Чернівецької обл.*

Чи доводилося вам коли-небудь чути, що якусь сестру чи брата вилучили з членів церкви за плітки? Мені, наприклад, ні. А це чи не найбільш розповсюджений і найбільш замаскований гріх. Гріх, який ранить людей, робить друзів ворогами, вносить ворожнечу в церкви і нерідко призводить до духовної смерті.

Як правило, віруючі на нього звертають мало уваги. І, розносячи плітки, ніколи не назвуть себе пліткарями. Чомусь здебільшого цьому гріхові підпадають сестри. Напевно, вже сама жіноча природа до цього заохочує.

Гріх завжди розпочинається не гріхом. Тобто спочатку є хороші побудження, які поступово обростають маленькими уступками

неправді, маленькими кроками вбік, дріб'язковими неточностями — і гріх розквітає в повну силу.

Взагалі, що таке «плітка»? Не вдаючись до енциклопедичних формулювань, скажемо зрозумілою мовою: це яскраво змальований переказ не до кінця почутої брехні. Втім, спочатку це не зовсім брехня. Як кажуть, диму без вогню не буває. Якесь дрібничка може стати такою захоплюючою історією, що хоч роман пиши. А особливо, коли мова йде про чийсь гріхи. Як ми любимо про це поговорити! «А ти чув (чу-

ла)? Ти бач, такий брат був, а от, на тобі... Ну, цього і варто було чекати...» І так далі у тому ж дусі.

Найбільш серйозна небезпека полягає у тому, що більшість людей так і не усвідомлюють того, що роблять гріх. Навіть якщо сказати їм про це. Ну, що ж тут такого, що переказала якусь новину? Але цей переказ рідко буває без власних коментарів і доповнень. Тобто чогось свого. А поза очі хіба можна правильно та об'єктивно про щось судити?

В Законі Мойсея згадується і цей гріх. «Не будеш ходити пліткарем серед народу» — наголошує Господь (ЗМ. 19:16). Пліткар прирівнюється до злочинця. А в приповідках читаємо, що «обмовник розділює друзів» (Пр. 16:28).

Хтось заперечить: а чи не надто згущуємо фарби? То що, нам закривати очі на чийсь недолік та гріхи? Слово Боже вирішує і цю проблему. «Коли провиниться брат твій, докори йому, а коли він покається, то вибач йому» (Лук. 17:3). Тут мова йде перш за все про того брата, який згрішив проти тебе особисто. Але Ісусова порада стосується також всіх інших провин брата. Піди і скажи йому все те, що тобі довелося чути, і якщо це правда — докори. Але докір повинен бути з любов'ю, з надією на виправлення того, хто спіткнувся. А розповідаючи про когось плітки (до речі, плітки — це не завжди неправда, часто нею стає і правда), ми тим самим зневажаємо брата чи сестру і замість того, щоб підтримати його словом поради чи навіть докору, кидаємо у нього камінь.

Що плітки — погана річ, свідчить те, що в кінці розмови, як правило, оповідач обов'язково зазначає: «Тільки ж ти дивись, не говори йому (їй) про те, що я тобі казав (казала)». Що це значить? Що совість у такої людини не чиста, вона боїться, що її слова вийдуть назовні. Коли вам хтось так скаже, не слухайте далі, втікайте від таких розмов. Бо гріх однаково лежить як

на тому, хто поширює плітки, так і на тому, хто їх слухає.

Ісус ніколи ні про кого не говорив поза очі. Книжникам і фарисеям вказував на гріхи не через когось, а безпосередньо їм самим. Багато тому юнакові особисто сказав про його недолік, Петру — про відречення, Юді — про зраду.

Слово Боже чітко і недвозначно зазначає, що плітки — великий гріх. Ісус Христос сказав: «Бо з серця виходять лихі думки, душогубства, перелюби, розпуста, крадіж, **неправдиві засвідчення**, богозневаги» (Мт. 15:19). «Неправдиві засвідчення» або по-іншому плітки стоять в одному ряду з душогубством та богозневагою. Говорячи про «людей, що правду гамують неправдою», апостол Павло зазначає, що вони «повні всякої неправди, лукавства, зажерливо-

нашому житті? Відповідь проста — «любити ближнього, як самого себе». «Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, **не радіє з неправди, але тішиться правдою**» (1 Кор. 13:4,6). Коли будемо перебувати у Христі, спокуса попліткувати відпаде сама собою: тоді ближнього будемо бачити лише в світлі любові. Так, як його бачить сам Христос.

Плітка

Змією хижо в серце заповзає
І жде моменту вжалити когось.
Лише недобре в ближньому шукає
Величність Плітка, —
так вже повелось.

◆ Пастора обмовила одна із жінок його церкви. Пустила недобрий поговор про нього, звинувативши в гріхах, які він не робив. Боляче було чути йому злорадне перешіптування і докори на свою адресу. Але мусив терпіти, прагнучи словом і ділом довести свою невинність.

Минув час, і обмовниця, докорена совістю, розкаялася. Зі слізьми в очах підійшла вона до свого пастора, розповіла йому про свій гріх перед ним і просила пробачення.

— Добре, — сказав їй пастор. — Тільки зробіть одну річ. Візьміть подушку, вийдіть на відкрите місце, витрусіть пір'я з неї і прийдіть до мене.

Пішла жінка. А через деякий час повернулася.

— Я все зробила, як ви хотіли, — мовила вона.

— Тоді підіть і зберіть те пір'я.

— Мій пасторе, я його ніколи не зберу, бо його розвіяв вітер.

— Отак і ваші несправедливі слова про мене розлетілися по всіх людях, і тепер їх не зібрати, — сказав з жалем служитель, бажаючи, щоб жінка відчула всю глибину свого гріха і не спокусилася на нього вдруге. — Я вам прощаю, але пильнуйте за своїм язиком, щоб він вас не завів в геєну огненну.

сти, злоби, повні заздрости, убивства, суперечки, омани, лихих звичаїв, **обмовники**, наклепники, богоненавидники, напасники, чваньки, пишні, винахідники зла, неслухняні батькам...» (Рим. 1). Серед них «почесне» місце займають обмовники. А в Листі до колосян той же Павло каже тим, що «скинули з себе людину стародавню з її вчинками та зодягнулися в нову, що відновлюється для пізнання за образом Створителя її», щоб вони не **казали «неправди один на одного»** (3:9).

Як же позбутися нам того гріха? Що потрібно для того, щоб плітки не мали місця у

До білизни кістки комусь проміє,
Чи очорнить із ніг до голови,
Таємне все по вітрові розвіє
І всім розкаже з втіхою злоби.

Вже не зібрать тих слів, що як каміння
Летіли в брата — і лилася кров,
Не стисне серце спалене сумління,
Немає співчуття і в забутті любов.

Зловтішно й радо руки потирає:
Когось уб'є, комусь воздасть хвалу.
Ніхто ніщо від неї не сховає, —
Все знайде й швидко пустить по селу.

Немов павук, розкине павутину
Й сидить на чатах: зловитись пліткар,
І буде він покірніше дитини
Робити геть усе, що скаже пан.

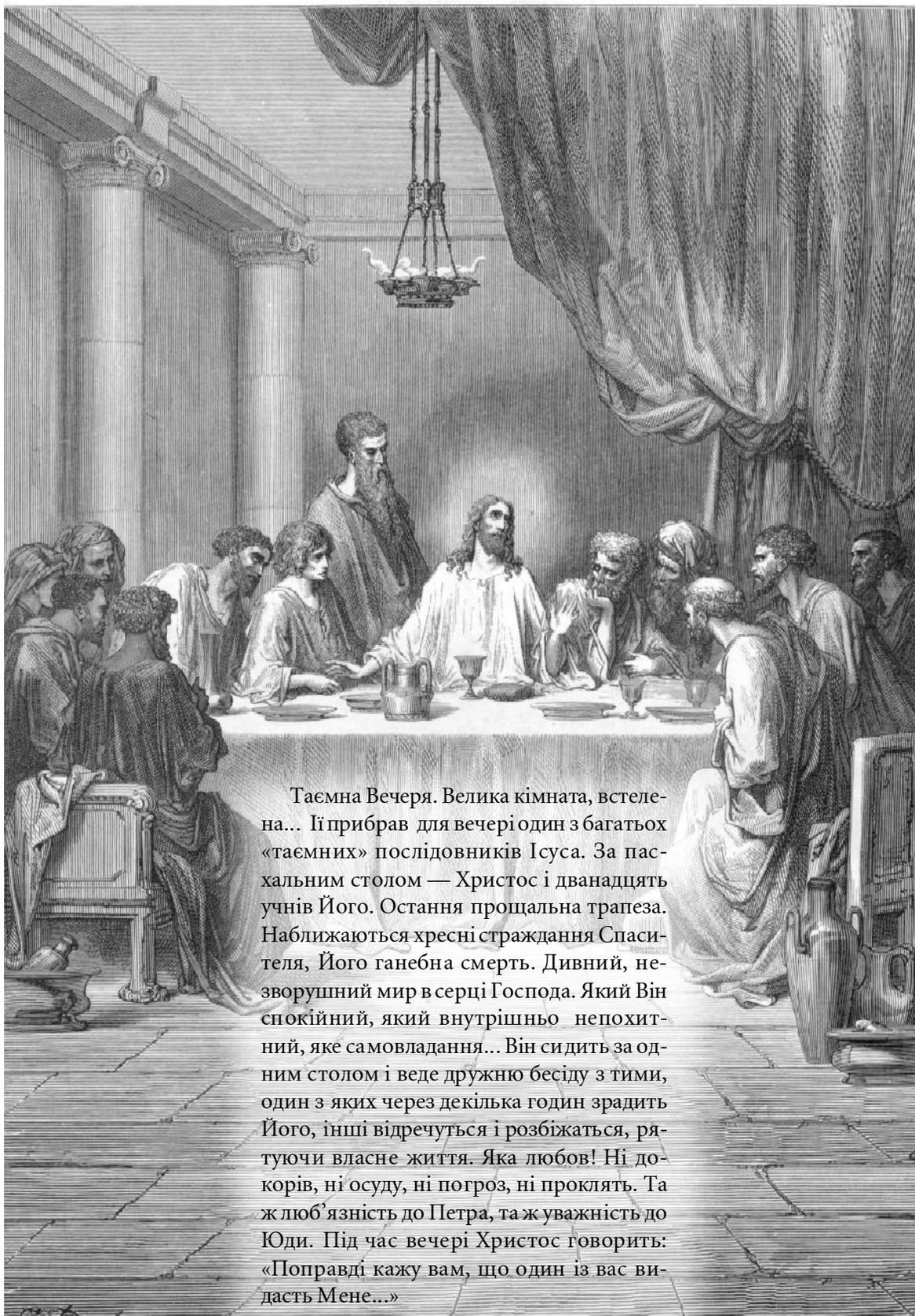
І буде він на вухо всім шептати
Лихі слова, як хоче сатана.
Збере пліткар брудне усе на брата
Й на суд його — хоч незначна вина.

Ось там згрішив, ось там не так одягся,
Не так сказав, чи глянув не в той бік.
Радіє Плітка: скільки ж то поживи
Для язика — не впорається ввік.

Сидить в кутку чи коршуном чигає,
Завжди в роботі, в пошуку ідей:
Величність Плітка жертву вибирає,
В тенета зла заманює людей.

Юрій ВАВРИНЮК

«Чи не я, Господи?..»

Таємна Вечеря. Велика кімната, встелена... Її прибори для вечері один з багатьох «таємних» послідовників Ісуса. За пасхальним столом — Христос і дванадцять учнів Його. Остання прощальна трапеза. Наближаються хресні страждання Спасителя, Його ганебна смерть. Дивний, незворушний мир в серці Господа. Який Він спокійний, який внутрішньо непохитний, яке самовладання... Він сидить за одним столом і веде дружню бесіду з тими, один з яких через декілька годин зрадить Його, інші відречуться і розбіжаться, рятуючи власне життя. Яка любов! Ні докорів, ні осуду, ні погроз, ні проклять. Та ж люб'язність до Петра, та ж уважність до Юди. Під час вечері Христос говорить: «Поправді кажу вам, що один із вас видасть Мене...»

Як же учні сприйняли ці слова? Вони приймають відкриття Христа, що підтверджує страшну неминучість майбутньої події, з чистою дитячою вірою, без жодного сумніву в можливість такої зради, приймають з невимовним страхом за самих себе і з глибоким смутком за Спасителем. Не чути слів протесту і незадоволення, немає взаємних підозр і звинувачень один одного. Кожен учень перевіряє своє серце і з почуттям недовіри до самого себе у молитві питає:

«Чи не я то, о Господи?» Трирічне слідування за Христом розкрило перед учнями всю гріховність людської природи. Вони були переконані, що в світі немає такого гріха, на який не була б здатна навіть найкраща людина. І для учнів не лише чиясь душа була «сутінками», а й своя власна. Кожен з них був таємницею для самого себе і, звертаючись до Христа, Який знав, на що кожен з них здатен, вони запитували: «Чи не я то, о Господи?» Яким дивним прикладом самопізнання для кожного з нас є ці слова. Ми будемо, дійсно, дуже самовпевненими, якщо скажемо: «Я ніколи не був здатен на подібну ницість, гріх чи вчинок...» Таке твердження — все одно, що запевняти лікаря, ніби ми щасливі і не підвладні ніяким захворюванням. Наш організм завжди ризикує захворіти будь-якими невідомими медицині захворюваннями. Одна хвороба часто породжує другу, третю; а скільки хвороб є в нас,

які невідомі ні нам, ні лікарям.

Гріхи наші, у всій їхній різноманітності та потворності, є лиш плодами одного й того ж дерева — нашої порочної природи, яку ми успадкували внаслідок гріхопадіння наших прабатьків. Ми говоримо: «Юда зрадив Христа через свою жадібність до наживи, Каїн вбив Авеля через заздрість до нього, Давид упав так низько через гріховну пристрасть, Димас «полюбив нинішній вік». Але хто зі смертних абсолютно вільний від жадібності до наживи, від заздрості, від низьких пристрастей, світського духу, світського життя?

«Чи не я то, о Господи?» Так належить нам звертатися до Бога щоразу, коли ми спілкуємося з людьми, що гинуть у вирі гріха, потопають в болоті цього світу, що далі й далі засмоктують їх. Будинок сусіда загорівся — і моему дому загрожує небезпека. Чи не краще замість того, щоб осуджувати інших, перевірити власне серце і сказати: «Чи не я той, хто зараз на моїх очах гине?» Так, це був би я, якби Господь з милосердя Свого не спас і не зберіг мене. Я прагнув у своєму житті не потрапити під владу такого гріха, совість моя чиста, але хіба я не можу згрішити так, як грішить цей нещасний, якщо Господь не збереже мене від лукавого?

«Чи не я то, о Господи?» — потрібно запитувати нам щоразу, як у нашому серці пробуджується недобре почуття, нечисте бажання, гріховне поривання. І тоді ми буваємо вражені тим, що випадково знаходимо в своєму серці. «Та чи ж я це?!» — запитуємо ми себе, бо самі й не підозрювали, що в нашій душі можуть гніздитися такі брудні думки, такі низькі інстинкти.

«Чи не я то, о Господи?» — повинні ми запитувати себе щоразу, коли з'являється сумнів у щирості нашого ближнього, коли зароджується нездорова підозра проти брата і ми готові звинуватити його в найнижчих намірах, приписати йому щось, в чому його, можливо, ніяк не можна запідозрити. «Чи не я?» І якщо я особисто не здатен на все те, в чому я звинувачую іншого, то мені заборонено підозрювати в цьому і мого брата. «Для чистих все чисте, а для занечистених та невірних не чисте ніщо, але занечистилися і розум їхній, і сумління» (Тит. 1:15). Злодій не довіряє і чесній людині. Зрозумілим стає запитання учнів: «Чи не я то, о Господи?» Зрозумілою стає молитва Давида: «А помилки хто зрозуміє? Від таємних очисти Ти мене, і від свавільців Свого раба заховай, нехай не панують вони надо мною...» (Пс.19:13-14). ■

«У своєму житті я зрозумів два важливих факти: перший, те, що я великий грішник, і другий, що Ісус Христос в незрівнянній величі є моїм Спасителем».

Ісаак Ньютон

ДУШЕОПІКУНСТВО

У багатьох церквах буває так, що люди каються, але самі церкви не зростають. Багато новонавернених (і не тільки) відходять від віри. Світова статистика свідчить, що у церкві залишається приблизно 2% тих, хто приходить на зібрання, за системою Біллі Грема — близько 10%. Але якщо у церкві є духовні наставники (душеопікуни), то ця цифра зростає до 15%.

Хто ж такі душеопікуни? Це духовно зрілі християни, обов'язок яких допомогти молодим християнам утвердитися у вірі, стати повноцінними членами тіла Христового. Пастор церкви в більшості випадків фізично неспроможний зробити це, особливо, коли церква велика. Він ніби батько в домі. А душеопікун — як мати, що постійно займається вихованням дітей у сім'ї, проводить з ними бесіди, турбується про їхнє духовне зростання.

Але, як показує практика, в душеопікунстві мають потребу не тільки новонавернені. Майже у кожного християнина бувають хвилини, коли він потребує чийсь допомоги, підтримки, поради, бо не може самотійно розплутати складний клубок внутрішніх чи життєвих проблем. У багатьох віруючих склалася думка, що до пастора чи душеопікуна треба йти тоді, коли вже згрішив. Це зовсім не так.

Пропонуємо читачам уривок із книги на цю тему шведського пастора Фольке СТЕЕНА «Визволи мене».

Чи потрібне душеопікунство?

— В останні дні всім вам дадуть по п'ять годин для особистої бесіди про стан вашої душі, — сказав керівник курсу і подивився на нас, двадцятьох священнослужителів і пасторів.

— Ми оберемо двох досвідчених душеопікунів, які будуть бесідувати і молитись окремо з кожним з вас.

Ми всі, звичайно, здивувалися. Не спитавши нас, підготували такі довгі, нав'язливі бесіди про стан наших душ.

Я до цього часу пам'ятаю, що в той момент я став подібним на їжака, який підняв колючки для оборони.

Які недоліки вони побачили в нас, чому саме нас повинні «обробляти», хоча ми не просили про це? Можливо ті, хто організував цей курс з душеопікунства, ду-

мають таким чином «прочистити» ряди духовних керівників міста? Але скоро я зрозумів, що вони не бачили нічого особливого ні в кого із нас — вони знали тільки, що всі потребують душеопікунства.

Наступної перерви я налякноу керівникам, що я, можливо, не зможу залишитися до кінця. В нас дуже багато роботи в церкві — і я там потрібний. Саме через це я буду вимушений відмовитися від останніх днів курсу і від цієї особистої бесіди.

Так я старався відмовитися від душеопікунства.

По-товариськи посміхаючись, вони бачили мене наскрізь і розуміли мою тривогу через персональну «обробку». Вони сказали мені відкрито:

— Дорогий Фольке, пастори набагато досвідченіші ніж ти думали, що не потребують душеопікунства.

Я відчував себе так, ніби проковтнув кінську дозу ліків. Але їхнім наміром було потішити мене тим, що я не один намагаюся уникнути душеопікунства і зайнятися іншою діяльністю.

Тому я залишився до кінця курсу. Моєю душею опікувалися протягом двох годин зовсім з іншої деномінації. Вони стали для мене великим благословенням. І після того почало відбуватися щось незвичайне.

Я досить-таки збентежений поїхав додому, до сім'ї і церкви в Гельсінкі. Моя дружина стверджує, що вона, з того дня отримала нового чоловіка! Після 20 років служіння в церквах Швеції і Фінляндії я багато в чому змінився завдяки душеопікунству. Я, звичайно, багато в чому залишився та-

ким самим і надалі, але став більш впевненим, простішим і набагато радіснішим в своїй вірі. Тепер стало цікавіше працювати для Бога, і я почав з радістю служити Господу.

Потреба в душеопікунстві — духовна поразка?

Ні, це не духовна поразка, хоча дехто думає саме так. Це ті, хто ніколи не насміліться показати свою слабкість або потребу в допомозі інших.

В Біблії, однак, є дуже багато написано про сильних людей, котрі насмілилися показати, що вони залежні від інших. Павло закінчує своє велике Послання до римлян подякою багатьом людям, від яких він отримав допомогу: «Вітайте Руфа, вибраного в Господі, і матір його і мою», — говорить він, наприклад. Можна припустити, що хворий служителю Господній, який мав проблеми, міг би боятися відчутти зневагу і неприязнь з боку віруючих людей, які були високої думки про себе. Павло, можливо, і боявся зустрітися з такими людьми в галатійських церквах. Однак, пізніше він відчув себе щасливим, тому що вони не засудили його за слабкість. «І знаєте ви, що в немочі тіла я перше звіщав вам Євангелію, ви ж моєю спокусою в тілі моїм не погордували, і мене не відкинули, але, немов ангола Божого, ви прийняли мене, як Христа Ісуса!» (Гал. 4:13,14).

Отож, не бійтесь показати, що ви зацікавлені опікунством своєї душі. Навіть якщо який-небудь ревний діяч і вузькомислячий товариш зіронізує: «Чи не весняна депресія в тебе» або якимось по-іншому. Свідомо дбати про стан своєї

душі — не більш боляче, ніж про все інше, що ми робимо, наприклад, коли турбуємося про різні речі, щоб вони добре слугували.

Велика кількість мертвих речей має потребу в постійному догляді, — і причина не в тому, що вони низькосортні. Регулярне технічне обслуговування машини, змазування і огляд не є виною конструктора або власника. Ні, це зовсім нормальне і необхідно. Теж саме з будинком. Навіть дім Господній потребує турботи. Чим більше заходів проводиться в домі, тим більшого він вимагає догляду. І цим займаються не ангели з неба. Тих «ангелів» називають Петро, Віра і Ольга, і вони не вважають принизливим те, щоб турбуватися про дім Божий.

Все живе потребує ще більшої турботи! Квітів на вікні не залишають без води. Ми не звинувачуватимемо квітковий магазин, якщо квіти зів'януть, тому що це ми не доглядали за ними. Те ж саме з нашим власним тілом. Ми не бачимо великої поразки для себе в тому, що ми, наприклад, записалися до зубного лікаря, щоб перевірити і полікувати зуби. Ні, такий догляд за зубами вважається необхідним. І це не називається «турботою про хворобу», а «турботою про здоров'я». Таким чином і турбота про душу є турботою про здоров'я душі.

Ісус вчив, що виноградар чистить навіть ті лози, які ростуть добре і приносять плід, щоб вони приносили більше плоду (Ів. 15). То, може, тоді така цілеспрямована турбота про душу є необхідною? Навіть за найбільш чудовими духовними переживаннями потрібно наглядати. Ісус хоче нам до-

помогти в цьому. Він наш Спаситель, але Він також хоче бути Пастором і Начальником душ наших (1Пет. 2:25).

Подібно до того, як Бог дав нам слово примирення для спасіння, Він кличе нас через своїх служителів і через церкву до примирення з Собою (2 Кор. 5:20). Молодий співробітник апостола Павла Тимофій також зрозумів, що навіть духовний дар не може діяти правильно довгий період, якщо не турбуватись про нього. «Не занедбуй благодатного дара в собі...» (1 Тим. 4:14-15).

Хтось, може, думає, що

якщо говорити про необхідність турботи про свою душу, то це означатиме, що ти не задоволений отриманим спасінням. «Мое спасіння таке чудове, що я ніколи не буду турбуватись про свою душу». Безумовно, спасіння чудове! Але якщо є якась коштовність, за яку потрібно турбуватися, то це спасіння. Павло йде ще далі. Турбуючись про наш духовний стан, він говорить, «щоб ми зі страхом і тремтінням звершували своє спасіння».

Розуміти необхідність турботи за свою душу — це не поразка. Може бути, навіть навпаки! Той, хто

завжди з усім хоче впоратись сам, хто може все сам, зрозуміє, як апостол, що все тіло церкви будується тими діями, які виконує кожний її член. Ідеальні християни в очах Божих — це, безумовно, не духовні атлети, котрі задоволені самі собою і живуть особистим життям збоку від тіла. Такі слова, як «носьте тягарі один одного», «наставляйте один одного», «потішайте один одного» говорять, що нормально турбуватися один про одного в церкві.

Отже, непотрібно бути відступником від віри, щоб турбуватися про свою душу!

Найкращі та найгірші частини тіла

На сході розповідають, як один чоловік пригощав свого гостя. Він зарізав вівцю і запитав гостя, що з неї йому приготувати. Гість відповів: «Найкраще». Тоді йому принесли серце і язик. Наступного дня у відповідь на запитання господаря він забажав щось найгірше з вівці. І що ж йому було запропоновано цього разу? Знову серце і язик.

Серце та язик і в людини є найкращими і найгіршими частинами тіла. Скільки доброго і одночасно скільки злого виходить від серця і язика! Слово Боже говорить: «Смерть та життя — у владі язика» (Пр. 18:21). Язик є перекладачем думок і почуттів серця. Бо чим серце наповнене, те говорять уста». Горе, якщо серцем і язиком керує ворог, якщо вони служать йому! Стихийна, невідроджена людина залежить від свого злого серця. Тому вона не здатна робити добро. Але яке благословення, коли серце і язик служать Богу! Відроджена людина силою Духа Святого може догоджати Богу і словом, і ділом.

Порада, втіха, підтримка

ФАЛЬШИВА САМОТНІСТЬ

«...позостався я сам. І шукали вони душу мою, щоб узяти її». (1 Цар. 19 : 10).

Самотність здатна спотворити погляд людини на життя, а часом і призвести до відчуття, що вона полишена Богом. Після того, як Ілля переміг всіх пророків Ваалових, він дізнався, що Єзавель плекає підступні наміри щодо нього. Боячись за своє життя, Ілля втік до пустелі.

І там мовив йому Господь: «Чого ти тут, Ілле?» Відповідь Іллі показує, що він на якийсь час втратив розуміння того, що з ним відбувається. Мужній, вірний, хоробрий Ілля відповів: «Залишився я сам», хоч тисячі ізраїльтян готові були стати разом з ним супроти Єзавелі та Ахава (1 Цар. 18 : 39). Насправді, Ілля не був самотнім — Господь не зали-

шив його і допоміг здолати самотність.

Одна віруюча жінка, в якій помер маленький син, щоб зберегти силу духу, повторювала собі: «Бог живий». Коли у неї померла друга дитина, вона продовжувала говорити: «Щастя померло, та Бог живий». Та коли помер і чоловік, відчай охопив її. І тоді єдина жива дитина з усіх нею народжених, згадавши те, що мати говорила раніше, спитала: «Мамо, що, Бог помер? Помер?» Святий Дух обрав ці слова, щоб торкнутися її серця. Вона знову зрозуміла, що Бог, Який завжди був з нею, не залишав її й зараз, у найстрашнішому горі.

Може, й у вас горе, може, й вам здається нині, що ви самотні. Та згадайте, що Бог живий, і що Він сказав: «Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе!» (Євр. 13 : 3). Він ніколи вас не залишить в самоті.

СВІДЧЕННЯ

Господь не відвернувся від мене

...Згідно контракту, я із 25.05.95 р. почав працювати в приватній фірмі. Роботу я виконував в своїй квартирі. Робота була пов'язана із позиками, фінансовими операціями. Виконанням моєї роботи був задоволений сам генеральний директор, про що свідчили різні заохочення, подарунки в особливі дні. Я повністю довірився фірмі, самому генеральному директору. На восьмому місяці своєї роботи я продав мамину однокімнатну квартиру, свою двокімнатну продав і вклав у фірму кошти, щоб в квітні 1996 року купити трикімнатний напівособняк у центрі міста. В цей час кількість вкладників зросла до 115 чоловік!

І ось — початок березня 1996 року. 10 числа у мене попросив сам генеральний директор позичити йому на вихідні дні значну суму. Це із тих грошей, що люди здали, і тих, що були призначені для виплати процентів. Я без будь-якого оформлення дав йому. Коли він, дякуючи, обіцяючи, тиснув своєю пігнутою рукою мою, чого раніше ніколи не було, — моторошно було на серці моєму.

І з того часу у мене почалися чорні дні.

Генерального директора не було в призначений час, а люди своє вимагають... Звідкись

подзвонив генеральний, заспокоював, що гроші вже в дорозі, все буде повернуто людям і мені. Знову чекання, недоспані ночі, погрози від людей.

Витримав я і цей термін — і знову мене кинуту, при тому так жорстоко. У мене розпач, дружина на грані зриву, теж не повірила, щоб я до такого допустив: залишив її родичів, своїх родичів, близьких, знайомих, а на кінець і свою сім'ю без того, що було придбано за все життя!

Я відніс заяву у відповідні органи, подав всі документи та копії з них після третього обману генеральним директором фірми, бо грошей так і не було повернуто, а він сам сховався.

Почали розшук основного винуватця. У мене ж — сердечний приступ, лежу в лікарні, потерпілі люди не перестають приходити і туди. Почали присилати молодиків із бритими головами. І чого тільки мені не було сказано... Я цього всього вже не міг терпіти, я хотів якнайшвидше покінчити із життям. Вже все було сплановано із випиттям хімікатів, прощанням з родичами.

І тут одного недільного ранку мене Дух Святий повів недо ближніх церков, а саме до віддаленого будинку молитви ХВЄ. 14 липня 1996 р. я знову поспішав в дім молитви. В

кінці богослужіння, коли закликали до покаяння, я переборював гординю, здолав всяку нечисть, котра мене міцно тримала, і повільно, зі сльозами в очах попрямував до пастора, і щиро покаявся. Залишивши весь тягар там, біля кафедри, я відчув, як милостивий Господь підставив мені плече допомоги в цю трудну хвилину. Він не відвернувся від мене, як це зробили мої родичі, близькі і знайомі.

З тієї хвилини я переродився, мені вже не були страшними ні день вирізання моєї сім'ї, яким мені погрожували, ні страшні накази, щоб я стрибав з висоти вниз головою, ні погрози викрасти сина.

7 вересня 1996 року я приймаю водне хрещення і разом з братами та сестрами славлю Господа, радію, що маю такого Спасителя. Водне хрещення приймає і моя дружина. Через тиждень «злодія» знаходять. Наступ на мене зменшується як слідчим, так і переслідувачами та рекетирами.

А ми всі: брати, сестри, сім'я молимося та віддаємо хвалу, подяку Господу Ісусу Христу.

Він знає, що у мене були руки, совість чисті перед тими людьми, я ні копійки не присвоїв людського. Я дякую і буду все життя дякувати Спасителю нашому Ісусу Христу за його чудні діла, за довготерпіння, за ті щоденні турботи про нас.

А вся честь, поклін Богу Отцю, Сину і Духові Святому!

*Брат Василь Пушко,
м. Івано-Франківськ*

До уваги читачів!

Ваші пожертви просимо надсилати на наш розрахунковий рахунок 26000232440001 МФО 303440 у КБ "Приватбанку"

Ці слова позначають важливі складові християнського життя. Їх необхідно зрозуміти, поставити в правильному порядку — і так розглядати.

Божий порядок такий: (1) факти, (2) віра, (3) почуття. Факти формують основу, віра ґрунтується на фактах, а почуття ідуть останніми.

Для більшості людей почуття є провідним фактором у житті. Якщо вони щось відчують, то думають, що це і є реальність. Якщо ж люди нічого не відчують, то переконані, що це не є реальністю. Але таке розуміння не відповідає Божому порядку.

Інші люди намагаються в основу покласти віру. Вони думають: якщо в нас достатньо віри, то все, що ми робимо, — істинне. Але це не відповідає Божому порядку. Бог хоче, щоб ми мали віру, але ця віра повинна ґрунтуватися на Його слові, в іншому разі вона не має цінності.

Ми розглянемо кожен з трьох аспектів християнського життя і таким чином зможемо краще зрозуміти, як вони впливають на нас.

Що таке факт?

Факт — це щось істинне. Наприклад, $2+2=4$. Це математичний факт, незаперечна істина. Він завжди буде істиною в будь-якій країні і будь-де в світі. Ваша віра не змінить цієї істини. Цей факт залишиться істиною навіть тоді, коли жодна людина в світі не віритиме

йому. Нам потрібно добре запам'ятати: факти завжди істинні. Ви можете не вірити факту, але він все одно істинний. Ви можете не відчувати, що факт істинний, але він залишиться істинним. Наприклад, ми знаємо, що Ісус Христос помер за наші гріхи і воскрес знову, щоб бути нашим живим Спасителем. Ми

знаємо, що це істина, тому що так говорить Слово Боже. Людина може вірити або не вірити цьому, але це є істина. Божі факти завжди істинні.

Що таке віра?

Слово віра вживається в Біблії 239 разів. Це показує нам, якого значення надає Бог вірі. Що таке віра? Це прийняття Бога через Його Слово і дія у відповідності з цим Словом.

Бог сказав так!

Я вірю цьому!

Це вирішує все!

Біблія пояснює, що всі Божі благословення приходять до нас через віру. Без віри ми не можемо подобатись Богу. У Біблії говориться: «Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходять, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду (Євр. 11-6).

Такою ж важливою, як і віра, є основа, на якій вона знаходиться. Віра має на чомусь ґрунтуватись, і це щось має бути істинним. Ось чому наша віра має ґрунтуватись на Слові Божому. Ісус сказав: «Твоє Слово є істина».

Тепер давайте уважніше подивимось на Слово Боже і довідаємось про те, що ж таке віра.

Віра відноситься до невидимого світу.

Віра має справу з речами, які є реальними, але ми їх не можемо побачити. Ми не можемо бачити Бога, але, маючи віру, знаємо, що справді існує місце, яке називається Небесами. У Біблії говориться: «Віра — то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1). Це означає, що віра сприймає як реальне те, чого ми не можемо побачити. Ми не можемо бачити речі духовного світу, але, віруючи в Слово Боже, знаємо, що вони є реальністю.

Віра робить духовні істини надбанням нашого досвіду.

Ми повинні зрозуміти: наша віра не робить Божу дійсність істинною. Вона є істинною незалежно від того, віримо ми їй чи ні.

Але яке ж значення нашої віри? Наша

віра в існування Бога робить Його надбанням нашого досвіду. Біблія містить багато чудових Божих обітниць. Але вони не стають нашими, аж поки не утвердяться в нас завдяки нашій вірі в Слово Боже.

Як було сказано раніше, Ісус Христос помер за наші гріхи. Бог обіцяє вічне життя кожному, хто в Нього вірить. Але Христос не стане твоїм Спасителем, поки ти не будеш вірити в Нього.

Коли ти віриш, що Ісус Христос помер за твої гріхи і приймаєш Його як свого Спасителя, нагородою тобі буде спасіння. Віра в Христа робить Боже спасіння реальним для тебе. Тоді ти можеш сказати: «Я спасений».

Віра слухається Бога.

Віра та слухняність ідуть поряд. Істинна віра завжди виявляється у послуху. Віруючі є слухняними. У Біблії говориться: «Вірою Авраам покликаний на місце, яке мав прийняти в спадщину, послухався та й пішов, не відаючи, куди йде» (Євр. 11-8).

Говорити, що ти в щось віриш, але не робити так, як заповідає ця віра, ще не оз-

начає вірити. Справжня віра вірить Богові і слухає Його. Віра, яка не слухає Бога, не є живою вірою. У Біблії говориться: «...віра без діл — мертва» (Як. 2-20).

Віра довіряє Слову Божому.

Віра довіряє Богові, не зважаючи на несприятливі обставини. Можливо, одним з найяскравіших прикладів цього є Авраам.

Коли Авраам та його дружина Сарра були зовсім старі, Бог пообіцяв їм, що вони матимуть сина, і Авраам повірив Богу. Минуло 15 років, але Божа обіцянка не виконалася. Як люди похилого віку, Авраам і Сарра не могли мати сина. Але Авраам продовжував вірити Богові. В належний час Бог дав Авраамові сина, якого обіцяв. У Біблії говориться про Авраама: «І не мав сумніву в обітницю Божу через недовірство, але зміцнився в вірі і віддав славу Богові, і був зовсім певний, що Він має силу й виконати те, що обіцяв» (Рим. 4:20,21).

Що таке почуття?

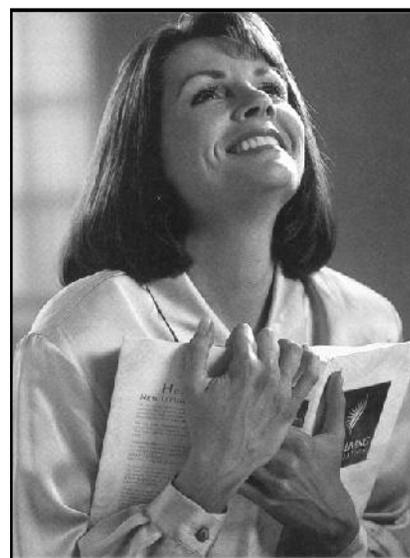
Почуття — це емоції, такі, як радість, горе і сум. Нам слід усвідомити, що почуття значно відрізняються від фактів. Факти ніколи не змінюються, а почуття змінюються майже завжди. На почуття впливає стан нашого здоров'я. Наші почуття залежать від стосунків з іншими людьми. Навіть зміни в природі впливають на наші почуття.

Одного дня вас може переповнювати велика радість. А наступного дня без видимих причин ви можете бути сумними і пригніченими. Ось важлива думка, яку слід

пам'ятати, аналізуючи природу почуттів: почуття надзвичайно мінливі. Тому ми ніколи не повинні ґрунтувати нашу віру на почуттях

Як би не змінювались наші почуття, вони не впливають на факти. Факти завжди істинні і залишаються такими, не зважаючи на наші почуття.

Наприклад, уявіть собі, що ви отримали лист від авторитетної адвокатської контори, яка повідомляє вам, що помер ваш багатий родич і залишив вам велику суму грошей. Несподівано ви стали багатими. Ви можете сказати: «Але я не відчуваю, що гроші справді нале-

жать мені». Може й так, але гроші дійсно належать вам. Їх залишили вам і вони ваші, не зважаючи на стан ваших почуттів у цю хвилину.

Багато людей щиро шукають спасіння, але вони його не знаходять, тому що орієнтуються на якесь почуття. Почуттям, справді, належить значне місце в християнському житті, але вони не є первинними. Навпаки, вони йдуть за фактами і вірою. Біблія вчить: «Той, хто вірить

в Сина, має свідчення в собі». Зверніть увагу на порядок слів: спочатку ми віримо, а потім отримуємо свідчення Духа у своєму серці.

Віра в Божі факти — шлях до щасливого і благоденного життя.

Як керувати своїми почуттями?

У житті кожного християнина настає час, коли він відчуває себе збентеженим і пригніченим. Навіть великий апостол Павло переживав подібні стани. В Другому посланні до коринтян апостол Павло писав: «Бо не хочемо, браття, щоб не віддали ви про нашу скорботу, що в Азії трапилась нам, бо над міру й над

силу були ми обтяжені, так, що ми не надіялись навіть жити» (2 Кор. 1:8).

Що слід робити, коли відчуваєте себе збентеженими? Вам треба звернутись до Слова Божого. Читайте і обмірковуюйте такі чудові місця в Біблії, як Псалом 23, Послання апостола Павла до римлян, Послання апостола Павла до филип'ян. Якщо ви уважно вдумаетесь у те, що Бог говорить у Своєму Слові, ваша віра зміцніє і бадрість наповнить ваше серце. У Біблії говориться: «Бог же надії нехай вас наповнить усякою радістю і миром у вірі, щоб ви збагатились надією, силою Духа Святого» (Рим. 15:13).

Коли ми живемо християнським життям, почуття не займають у ньому панівного місця. Почуття не спасають нас, і ми живемо християнським життям, довіряючись не своїм почуттям, а Слову Божому. Якщо радісні почуття наповнюють наше серце, ми дякуємо Богу; якщо ні, ми виявляємо віру і слухняність Богові.

Віра в Божі факти — шлях до щасливого і благоденного життя.

1. Божа обітниця — моя реальність.

2. Я вірю їй — це моя віра.

3. Бог виконує її, і я радію — це моє почуття.

Ідентифікаційний код — знак антихриста?

Останнім часом віруючих хвилює питання: «Чи не є ідентифікаційний код, який сьогодні надають усім платникам податків, числом звіра, печаткою антихриста, про які говориться в книзі «Об'явлення». Багато християн приймають цей код саме так і відмовляються його отримувати. До керівних органів України надійшло чимало листів як від окремих громадян, так і від церков та організацій з проханням скасувати це нововведення. Держава зробила один крок назустріч віруючим: хоча код надається всім платникам податків обов'язково, дозволяється його змінювати у випадку, коли співпали цифри 666, але лише у другій частині коду. Справа у тому, що в перших п'яти цифрах десятизнач-

ного числа, чим і є ідентифікаційний код, зашифрована дата народження громадянина: число, місяць, рік — і їх не можна змінити. Інші п'ять цифр означають порядковий номер платника податків на час надання йому коду.

Ідентифікаційний код призначений для впорядкування інформації про платників податків — фізичних осіб, опрацювання її на комп'ютері — і ніякого додаткового призначення не має. Він допомагає відповідним органам контролювати сплату податків і дозволяє тримати в секреті усю інформацію про прибутки окремого громадянина: навіть ті працівники, що безпосередньо займаються опрацюванням такої інформації, нічого не можуть знати, оскільки мають справу не з прізвищем та

ім'ям, а лише з числом, яке ні про що їм не говорить.

Ідентифікаційний код не є печаткою антихриста з таких причин:

1. Печатка (знамено) буде ставитися на праву руку або на чоло під час правління антихриста. Ним, ймовірно, стане людина, яка зуміє об'єднати в єдину систему (імперію) всю світову економіку, що на той час буде на грані повного розвалу (Об. 13:14-18).

2. Характерною особливістю опечатування буде те, що той, хто приймає її, дає згоду вклонитися звірові (антихристу). Людина постане перед вибором — або визнати світового правителя як вищий авторитет і прийняти умови його царювання, або, відмовившись від печатки, загинути. Сьогодні ніхто таких умов, звичайно, не ставить.

3. Печатка антихриста обов'язково буде містити в собі його ім'я і число його

А ще був випадок...

«Ліва рука його — під головою моєю...»

Це було в середині сімдесятих років. Я була молодою християнкою, вже прийняла хрещення і, палаючи любов'ю до Господа, намагалась говорити про Нього, де тільки могла. Час був нелегким. У країні царювало безбожжя. Християнство всіляко зневажалось і вважалось фанатизмом, сектантством. Усяке згадування про Бога заборонялось і сприймалося як антидержавна агітація. Більшість народу ніколи не чула живого

імені. Цього, безперечно, немає у нинішньому ідентифікаційному кодї. Якщо ж комусь все-таки випадуть жакливі три шістки, то вони означатимуть або дату народження або співпадання у порядковому номері. Нікому ж не спаде на думку вважати номерний знак автомобіля чи його двигуна, в яких є цифри 666, знаком антихриста.

4. Але найбільш вагомою підставою не вважати ідентифікаційний код за печатку антихриста є те, що згідно пророцтв Біблії, правління антихриста буде після взяття Церкви із землі Ісусом Христом (Об. 19:11-21; 1 Сол.3:13, 1:10).

Але дуже ймовірно, що антихрист для «опечатування» людей візьме на озброєння ті технічні та комп'ютерні засоби, що вже використовуються в економіці для зовсім іншої мети.

Слова Божого. Біблія була рідкісною книгою, і навіть не кожна християнська сім'я мала її. І з моїх співпрацівників ніхто ніколи не бачив, як вони казали, «справжньої Біблії», але знали про неї через мої розповіді. Одного разу один із них попросив мене: «Покажи нам Слово Боже». Маючи велике бажання свідкувати про Того, Хто полюбив усіх нас, я принесла на роботу Біблію. Під час обідньої перерви, діставши із сумочки книгу, простягнула її співпрацівникові, котрий стояв поруч. Він взяв, обдивився її з усіх боків і, розгорнувши наугад, почав читати. Йому відкрився другий розділ книги «Пісня над піснями». Він прочитав з першого до шостого вірша, особливо зробивши наголос на останньому: «Ліва рука його — під головою моєю, правиця ж його — пригортає мене!..» Я стояла мовчки. Він, прочитавши, закрив книгу і сказав: «Ліва — під головою, а права пригортає, — показав це жестами. — Так, непогано виходить, гарно описано». Я стояла, збентежившись. «О, Господи! — кликала я подумки. — Чому Ти допустив це місце?» По-моєму, треба було, щоб для цього молодого невіруючого чоловіка відкрилося щось про Божу любов до грішників, що гинуть, про покаєння чи проспасіння. Але це зовсім недоречно: «Пісня над піснями», та ще й таке, що і на богослужіннях рідко читаєть-

ся і пояснюється. А як так ризикувала. Бо якби керівництво побачило, то могла б залишитися без своєї Біблії, а тут... ніякого повчання. «О, Господи, не розумію!..»

Минуло декілька місяців. До нас на роботу приїхав лектор читати лекцію на антирелігійну тему. Усіх працівників станції зібрали у найбільшому приміщенні. Майже цілу годину він доводив, що ніякого Бога нема, що Його придумали старі, неграмотні, відсталі люди, що релігія — доля тільки старих людей і т.і. І, як звичайно робили це лектори у той час, як тільки міг поливав брудом Святе Слово Боже, кажучи, що в цій книзі описуються суцільні вбивства, розпуста, ненависть... словом, нічого доброго. «А ще ці фанатики стверджують, що їхній Бог — це любов, і що Біблія написана під диктовку Святого Духа. Яка нісенітниця!» — самовпевнено закінчив він й урочисто обвів поглядом слухачів. Але тут піднявся мій співробітник. Лектор, побачивши, що той устав, подумав, що лекція справила необхідне враження на молодого чоловіка і дозволив йому говорити. «Неправда! У Біблії пишеться про любов. Сам читав!» — коротко, але ясно відрубав він і сів. Слухачі зашуміли, почувся сміх. Лектор побагровів...

Моя душа раділа: «Слава Тобі, Господи! Ось для чого тоді дано було йому прочитати місце з «Пісні над піснями»! А я не розуміла. Прости мене. Ти помилок не робиш! Дякую, Господи!»

Із газети «Голгофа»,
Мінеаполіс, США

Увага! конкурс!

У цьому номері ми друкуємо запитання останнього туру нашого конкурсу на знання Біблії та історії християнства.

Тур четвертий

1. Що ви знаєте про Самарію і чому юдеї не спілкувалися із самарянами.

2. Який знак став першим графічним символом християнства?

3. Яка історія зародження сучасного п'ятидесятницького руху?

4. Що таке «наука Валаама» і в чому її зв'язок із «наукою ніколаїтською» (Об. 2:14-15)?

Відповіді на запитання третього туру (№4,98)

1. Першою країною, де християнство стало офіційною державною релігією, була Вірменія. Згідно переказів, у 301 р. по Р.Х. вірменський цар Тиридат II побачив уві сні, нібито він та його підвладні перетворилися у свиней. І цар, який до того знущався над християнами, покаявся перед Богом. Наступного дня його родина і вельможі прийняли хрещення. Чи це легенда, чи історичний факт, сказати важко, але відтоді Вірменія офіційно стала християнською. Уже в 432 році був здійснений переклад

Біблії вірменською мовою. Першим єпископом (католікосом) став Григорій Просвітитель (звідки й офіційна назва — Вірмено-григоріанська церква).

2. Звертаючись у своєму листі до Філімона, апостол Павло заступається за рабвтікача Онисима, який, за його словами, «колись то для тебе був непотрібний, тепер же для тебе й для мене він дуже потрібний» (вірш 11). Цікаво, що саме ім'я Онисим перекладається як «потрібний, корисний».

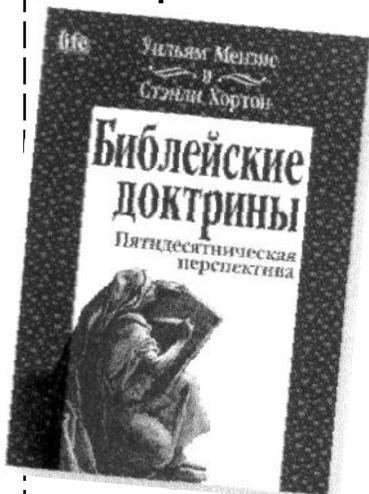
3. Відповідь знаходимо у пророка Огія. Господь за запитання ставив перед народом ізраїльським і Сам дав на нього відповідь. «За що? — питає Господь Саваот. — За храм Мій, що збудований він, а ви кожен женете до дому свого». «Так говорить Господь Саваот: Зверніть ваше серце до ваших доріг! Виходьте на гору, і спроваджуєте дерево, і храм цей будуйте, і в ньому знайдуть Я вподобу, та буду шанований, — каже Господь» (Огія, 1 розділ). Повернувшись із вавилонського полону, народ Божий почав влаштовувати своє особисте життя, забувши про Господа та занедбавши служіння Йому. Це і стало причиною життєвих невдач ізраїльтян.

4. Кросворд: «Біблійні імена».

По вертикалі: 1.Охран. 2.Єрмії. 3.Лука. 4.Моав. 7.Адам. 8.Кифа. 10.Оголіяв. 12.Рут. 14.Руф. 16.Анна. 17.Арба. 19. Арам. 20. Амон. 21. Акила. 22. Іттай.

По горизонталі: 3. Захарія. 4. Мілка. 6.Ісаак. 9.Ной. 11.Аврам 13.Амрам. 14.Руф. 17.Арба. 19.Арам. 20.Амон. 21.Акила. 22.Іттай.

«Библейские доктрины. Пятидесятническая перспектива». Автор Стэйли Хортон

В книзі раскрыті наступні істини:

- Богодуховність Писання.
- Єдиний Істинний Бог.
- Божественність Господа Ісуса Христа.
- Грехопадення людини.
- Спасення людини.
- Крещення Святим Духом.
- Фізичне доказальство крещення Святим Духом. Освящення.
- Церква і її місія.
- Божественне исцелення.
- Священнодійства Церкви.
- Тисячелітнє правління Христа.
- Останній суд.
- Нове небо і нова земля.

Ці та ще багато інших книг ви можете придбати у книжковому магазині видавництва «Світанкова зоря», що у м. Рівне, вул. Старицького, 50а, телефон (0362) 26-28-71.

події хроніка новини

◆ 11 січня відбулася конференція сестер в церкві м. Нововолинська (Волинь) з участю завідуючої жіночим відділом Союзу церков ХВЄП В.І. Деркач.

◆ 16 січня 1999 року в м. Миколаєві відбулася звітна конференція Об'єднання церков ХВЄП Миколаївської області.

◆ 18 січня відбулася зустріч завідуючої жіночим та дитячим відділами В.І. Деркач з вчителями НШ церкви м. Луцька.

◆ 23 січня 1999 року в м. Херсоні відбулася звітна конференція Об'єднання церков ХВЄП Херсонської області.

◆ 25 січня 1999 року в м. Москві відбулося засідання комітету з підготовки конференції «Схід-Захід», в якому взяли участь представники п'ятидесятичотирьох країн Скандинавії, Росії, Білорусі, а також України в особі першого заступника голови ВСЦХВЄП П.В. Сердиченка. На засіданні розглядалися питання подальшої різнобічної співпраці, а також питання, що стосувалися підготовки проведення чергової конференції «Схід-Захід», яка запланована на травень 2000 року в м. Мінську.

◆ 26 січня 1999 року в канцелярії Союзу відбулося чергове засідання Правління Союзу, на якому розглядалися питання внутрішньої та зовнішньої діяльності Союзу.

◆ З 30 січня до 16 лютого 1999 року з робочим візитом у США перебував голова Союзу М.С. Паночко. В ході візиту відбулися зустрічі з керівництвом Асамблеї Божої США, представниками місій і церков, а також М.С. Паночко взяв участь у богослужіннях в церквах Америки.

◆ 9 лютого 1999 року в Адміністрації Президента відбулася зустріч Президента України Леоніда Кучми з представниками християнських конфесій нашої країни. Наш Союз представляв єпископ М.А. Мельник.

◆ 19-20 лютого проведено семінар-навчання вчителів НШ м. Каменя-Каширського (Волинська обл.) з участю сестер В.І. Деркач, Л.Ф. Онишук та О.Я. Гаврисюк.

◆ 27 лютого в м. Луцьку відбулася III Волинська конференція з євангелізації, в якій брали участь одинадцять євангелізаційних

події хроніка новини

груп, що трудяться на духовних полях Волині.

◆ 28 лютого відбулася зустріч завідуючої жіночим відділом ВСЦХВЄП В.І. Деркач та відповідальною за жіноче служіння по Волинській області Тамари Кіргічової із сестрами церкви м. Маневичі (Волинь).

◆ 2-3 березня 1999 року в канцелярії ВСЦХВЄП відбулося чергове засідання Комітету відділу молоді Союзу, на якому було затверджено перспективний план праці на 1999 рік. Комітет молоді зустрівся з головою Союзу М.С. Паночком та його заступниками П.І. Карповим і М.М. Мокиєнком.

◆ 3 березня 1999 року в канцелярії Союзу відбулася робоча зустріч голови Союзу М.С. Паночка з його заступниками, в ході якої вирішувалися питання діяльності нашого Союзу.

◆ 4 березня 1999 року в м. Києві в канцелярії Об'єднання церков ХВЄП Київської області голова Союзу М.С. Паночко зустрівся з обласною Пресвітерською Радою, де розглядалися питання стану церков регіону.

◆ 5 березня з робочим візитом на Волині перебував Президент України Л.Д. Кучма. В ході цього візиту відбулася його зустріч з головами релігійних організацій і представниками різних конфесій. На цій зустрічі Волинське об'єднання п'ятидесятників представляв єпископ В.С. Веремчук, який від імені Волинського об'єднання церков ХВЄП виступив перед учасниками зустрічі і представниками влади.

◆ 5-6 березня відбулася конференція для сестер Чернівецької області з участю завідуючої жіночим відділом ВСЦХВЄП В.І. Деркач та відповідальною за жіноче служіння Західного регіону Г.В. Собко.

◆ 8 березня в м. Луцьку в приміщенні місії «Голос надії» відбулося урочисте відкриття місіонерської школи. Протягом трьох місяців тринадцять студентів будуть вивчати Біблію, щоб в майбутньому приводити людей до Христа.

◆ 12-13 березня відбулася конференція з інструкторами та вчителями НШ Одеської області з участю В.І. Деркач та Л. Сопілкіної (відповідальна за дитяче служіння по Дніпропетровській обл.).

Європейські уряди обмежують релігійні свободи

Слово Боже каже, що «усі ті, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, — будуть переслідувані» (2 Тим. 3:12). Ми з боєм згадуємо часи, коли було гоніння християн у нашій країні, молимося за ті держави, де сьогодні є такі переслідування і беремо за приклад цивілізований світ, де, як нам здається, цього немає. Але біблійні слова справедливі у будь-який час і в будь-якому суспільстві. Виявляється, переслідують віруючих і в країнах, що є зразком толерантності та свободи віровизнання. Диявол ніколи не був байдужим до істинного християнства.

По Західній Європі проходить хвиля прийняття дискримінаційних законів проти християн, зокрема, харизматичного руху. Рушійною силою тих законів є країни, які ввійдуть в новий Європейський Союз. В деяких країнах уже вводяться нові закони і обмежувальні заходи, які можуть значно урізати свободу віровизнання.

Лідери Гельсінської комісії — міжурядової організації, яка слідкує за дотриманням прав людини в Європі, — відгукуються про європейську ситуацію як тривожну. Співголова Кріс Сміт, член конгресу США, недавно заявив, що дії урядів Німеччини, Бельгії, Франції та Австрії порушують принципи релігійної свободи, які записані в Гельсінській угоді, що була підписана керівниками цих же країн.

Європейський Парламент, можливо, що незабаром, порекомендує введення урядових «центрів спостереження за культурами» у всіх країнах, що входять у Європейський Союз.

В Бельгії скоро має працювати урядовий «консультативний центр», мета якого — інформувати громадськість про «шкідливі культури», до яких віднесено євангельські і харизматичні церкви, а також громади харизматичних католиків.

Поліція Німеччини і Бе-

льгії займається шпіонажем і стежить за сектами. Спостерігачі вважають, що християнські церкви, які потрапили в «чорний список», також перебувають під наглядом поліції.

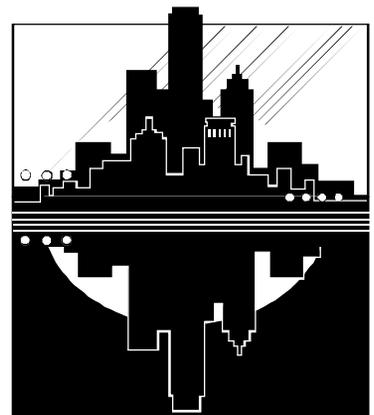
Офіційна дискримінація була викликана істерією з приводу сект, яку нагнітають традиційні церкви і антикультурові організації. В Австрії і Німеччині римсько-католицькі і лютеранські «уповноважені з культурів» уже багато років проводять активні кампанії проти євангельських і харизматичних християн. Хоча ці люди не мають ніякого державного статусу, на них дивляться як на експертів з усіх питань релігії. Урядові офіційні особи часто виступають з попередженнями проти «шкідливих культурів», маючи на увазі і християн. Деякі церкви виступили з протестами, доводячи, що подібне переслідування християн суперечить Конституції, однак в рішеннях німецьких суддів стверджується, що уряд має повне право попереджати людей про можливу шкоду, навіть якщо відсутні будь-які очевидні причини.

За уже прийнятими в Австрії законами, всі релігії визначаються на визнанні державою, як традиційна римсько-католицька церква, і на невизнанні, куди входять всі євангельські церкви,

окрім Армії Спасіння. Новий закон пропонує і «державну реєстрацію», яка не дає ніяких прав будь-якій релігійній групі, що нараховує менше 16 тисяч членів і перебуває в Австрії до 20 років. Оскільки всі невизнані християнські церкви не відповідають встановленим критеріям, то для них не залишається ніякої надії на отримання «офіційного статусу», наділеного правами. Більше того, в реєстрації можуть відмовити, якщо уряд Австрії вирішить, що певна група не виявляє «позитивного ставлення до держави», дуже відрізняється від традиційних релігій або конфліктує із законом.

У Франції справи ідуть ще гірше. Політики пропонують ввести закони, які забороняють прозелітизм «емоційно слабких» людей. Євангельському лідеру Віллі Форте ця криза нагадує ті дні, коли в Радянському Союзі християнство оголосили душевною хворобою, а християн силою запроваджували лікуватися в психіатричні лікарні. «Європа скоро пожне плоди секуляризації, — додав Форте. — Спочатку до релігії було байдуже ставлення, зараз воно стало ворожим».

«Християнський мир»,
№ 9(28), 1998 г.

* * *

Ти чув, що Бог створив казковий світ,
Що чоловіка виліпив із глини?
Від Бога йде моральний заповіт
Про те, як жить і як любить людину.

Це Бог вдихнув життя людині тій.
З ребра Адама Він створив дружину.
А ти не віриш в істини прості,
Хоч чудеса бувають і понині.

Ти знаєш феноменів між людьми,
І чув про НЛО і, мабуть, в це ти віриш,
І що немає літа без зими,
Що два плюс два — то буде вже чотири.

Чи, може, й це для тебе повина,
І скажеш, що такого не буває,
Що Бог небес — то вигадка одна,
Є лише те, що тілом відчуваєм,

Що всесвіт ненароком сам з'явивсь
Без поштовху, без волі і без Слова,
І зорі з неба падають униз,
Як зерна, коли віється полова?

Послухай, адже розум в тебе є,
І осягни, що дане тобі в Слові,
Що є один на всіх людей Отець
І що усе пішло з Його любові.

*Михайло МИХАЙЛЮК,
м. Київ*

*Небеса
оповідають
славу Божу, і
діло рук його
проголошує
твердь небесна.
Псалом 19:2.*

